

**REGUŁA
i
KONSTYTUCJE**

**ZGROMADZENIA
MĘKI
JEZUSA CHRYSUSA**

Rzym 1984

liczne przykłady cnót chrześcijańskich i dzieła, z których liczne korzyści odnoszą dusze wiernych chrześcijan, zasięgnąwszy dojrzałej rady, doszliśmy do przekonania, że nie tylko nie można dopuścić do tego, by dopiero co powstały związek duchownych uległ liczebnemu uszczupleniu czy też zanikł, lecz że ten godny pochwały bieg działań i prac apostolskich nie powinien doznawać jakichkolwiek przeszkód.

Dlatego uznając, że przepisy Reguł co do rodzaju pożywienia muszą ulec złagodzeniu, na mocy tego naszego pisma w formie *breve*, władzą apostolską pragniemy, nakazujemy i ustanawiamy, że za wyjątkiem dni przepisanych przez ich Reguły, w pozostałe dni tygodnia mogą używać pokarmów, które zazwyczaj spożywają wierni Kościoła. Ponadto (za wyjątkiem jednak postów nakazanych przez Kościół wszystkim wiernym) mogą używać jaj i nabiału.

Ponieważ na podstawie Reguł przez nas wcześniej zatwierdzonych nocne czuwanie dla sprawowania Liturgii Godzin i innych ćwiczeń duchowych przez większość roku przeciąga się do wielu godzin, by nie zabrakło czasu na konieczne studium, na mocy tego naszego listu pragniemy, nakazujemy i ustanawiamy, że nigdy w ciągu roku nocny chór nie będzie trwał więcej niż półtorej godziny.

Wszystko to pragniemy, by było postanowione na stałe, by nic przeciwnego nie mogło być nigdy przyjęte.

Dane w Rzymie, u św. Piotra, pod pierścieniem Rybaka, 11 marca 1785, jedenastego roku Naszego Pontyfikatu.

Innocentius Card. De Comitibus

Loco † Sigilli

KONSTYTUCJE

**Zgromadzenia
Męki Jezusa Chrystusa**

1984

WYJAŚNIENIE SKRÓTÓW

1. DOKUMENTY SOBORU WATYKAŃSKIEGO II

AA	Apostolicam Actuositatem
AG	Ad Gentes
DV	Dei Verbum
GS	Gaudium et Spes
LG	Lumen Gentium
OT	Optatam Totius
PC	Perfectae Caritatis
PO	Praesbyterorum Ordinis
SC	Sacrosanctum Concilium
UR	Unitatis Redintegratio

2. DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

EN	Evangelii Nuntiandi
ET	Evangelica Testificatio
MR	Mutuae Relationes
RC	Renovationis Causam
SCa	Sacerdotalis Caelibatus

3. DOKUMENTY ZGROMADZENIA

- L.* **Lettere di S. Paolo della Croce**, a cura di P. Amedeo e P. Cristoforo, Roma 1924, 1977, voll. 5.
- Notizia* **S. Paolo della Croce**, La Congregazione della Passione di Gesù: cos'è e cosa vuole. «Notizie» inviate agli amici per fare conoscere la Congregazione. Roma 1978.
- Proc.* **I Processi di beatificazione e canonizzazione di S. Paolo della Croce**, a cura di P. Gaetano Raponi, Roma 1968-1976, voll. 4.
- Regolamento commune 1775* **S. Paolo della Croce**, Guida per l'animazione spirituale della vita passionista: «Regolamento commune» del 1775, Roma 1980.
- RetC* **Regulae et Constitutiones Congr. SS. mae Crucis et Passionis DNIC.**, editio critica textuum curante F. Giorgini, Romae 1958.

PODSTAWY NASZEGO ŻYCIA

Powołanie Pasjonistów

1. Święty Paweł od Krzyża zgromadził towarzyszy, aby, żyjąc wspólnie, głosili ludziom Ewangelię Chrystusa.

Nazwał ich na początku "Ubodzy Jezusa", gdyż ich życie powinno opierać się na ewangelicznym ubóstwie koniecznym do zachowania pozostałych rad ewangelicznych, do wytrwania w modlitwie i nieustannego głoszenia Słowa Krzyża.¹

Pragnął, aby jego uczniowie wiedli życie "na wzór Apostołów", troszcząc się o ducha głębokiej modlitwy, pokuty i samotności dla osiągnięcia wewnętrznej więzi z Bogiem i bycia świadkami Jego miłości.²

Rozeznając zło swoich czasów nieustannie głosił, że Męka Jezusa Chrystusa, "największe i zdumiewające dzieło Bożej miłości", jest najskuteczniejszym środkiem zaradczym przeciw temuż złu.³

2. Kościół, rozpoznając w św. Pawle od Krzyża działanie Ducha Św., zaaprobował swą najwyższą władzą nasze

¹ Por. *L*, IV, 217-220: *Wprowadzenie do Pierwszych Reguł* 1720.

² *Notizia* 1747, n. 3; *L*., III, 417-420.

³ *L*., II, 499.

Zgromadzenie i jego Reguły dla misji głoszenia Ewangelii Męki życiem i apostołatem.⁴

Misja ta nieustannie zachowuje swoją moc i autentyczność.⁵

Łączymy się we wspólnoty apostołskie, aby, wypełniając tę misję, przyczynić się do przyścia Królestwa Bożego.

Ufni Bożej pomocy, pomimo naszych ludzkich ograniczeń, chcemy pozostać wierni duchowi Ewangelii i duchowości naszego Założyciela.

3. Świadomi, że Męka Chrystusa trwa na tym świecie aż do Jego powtórnego przyścia w chwale, dzielimy troski i radości ludzkości w jej drodze do Ojca. Pragniemy dzielić nieszczęścia ludzi, zwłaszcza ubogich i opuszczonych, pocieszając ich, niosąc ulgę w ich cierpieniach.

Przez moc krzyża, będącą mądrością Bożą, dążymy usilnie do poznania i usunięcia przyczyn cierpień, które dreczą ludzkość.

Dlatego też nasze posłannictwo ewangelizacji opiera się na tajemnicy Słowa Krzyża tak, aby wszyscy mogli poznać Chrystusa i moc Jego Zmartwych-

⁴ Por. Benedykt XIV, *Reskrypt* z 5 maja 1741, w: *Acta C.P.*, XI (1930-1932), 256-257; Benedykt XIV, Brewe *Ad pastoralis dignitatis fastigium*, 18 kwietnia 1746, w: *Acta C.P.*, XII (1933-1935), 161-162; Klemens XIV, *Bulla Supremi Apostolatus*, 16 listopada 1769, w: *Collectio Facultatum C.P.*, Rzym 1958, 274-282; Pius VI, *Bulla Praeclara virtutum exempla*, 15 września 1775, w: *Collectio Facultatum C.P.*, 293-303.

⁵ Por. Jan XXIII, Brewe *Salutiferos Cruciatu*, 1 lipca 1959, w: *Regulae et Constitutiones C.P.*, Rzym 1959, s.V-IX; Paweł VI, *List do O.Generala*, 12 października 1976, *Acta C.P.*, XVII (1975-77), 193-196.

wstania, uczestnicząc w cierpieniach i upodabniając się do Jego śmierci i aby mieć udział w Jego chwale.⁶ W tym apostołacie uczestniczymy wszyscy według swoich możliwości, uzdolnień i zadań.

4. Akceptujemy ważne zadania, które każdemu z nas zostały przekazane w powołaniu przez Ojca, aby naśladować Jezusa Ukrzyżowanego, tj. nieustannie dążymy do czynienia z Ewangelią Chrystusa najwyższej reguły i kryterium naszego życia; ze stałością żyjemy i pracujemy chętnie we wspólnocie braterskiej, zachowując Konstytucje w duchu Św. Pawła od Krzyża. Usilnie dążymy do umacniania w nas samych ducha modlitwy i nauczania jej wszystkich. Zwracając wreszcie uwagę na potrzeby braci, przez Słowo Krzyża prowadzimy ich, jeśli błądzą, ku pełni powołania chrześcijańskiego.

Nasza konsekracja męce Pańskiej

5. Poszukujemy jedności naszego życia w męce Jezusa Chrystusa. Jest ona objawieniem Boskiej mocy, która przenika świat aby wyniszczyć potęgę zła i budować Królestwo Boże.
Powołani do uczestnictwa w życiu i misji Tego, który "wyniszczył samego siebie przyjąwszy postać sługi",⁷

⁶ Por. Flp 3, 10-11.

⁷ Flp 2, 7; *Notizia* 1747, n. 1-2, 21; 1768, n. 1-2.

w wytrwałej modlitwie kontemplujemy Chrystusa, który oddał za nas swoje życie i objawił miłość Bożą ku ludziom wskazując drogę, którą mają kroczyć, aby zjednoczyć się z Ojcem. Owa kontemplacja czyni nas wciąż zdolniejszymi do ukazywania Jego miłości, świadczenia pomocy innym, aby i oni ofiarowali swoje życie Ojcu w Chrystusie.

6. Nasz udział osobisty a jednocześnie wspólnotowy i apostołski w męce Chrystusa wyraża się specjalnym ślubem. Przez ten ślub zobowiązujemy się szerzyć, słowem i czynem pamięć męki Chrystusa⁸ i pogłębiać świadomość jej znaczenia i wartości dla każdego człowieka i życia całego świata.

Poprzez ten ślub nasze Zgromadzenie zajmuje właściwe sobie miejsce w Kościele i całkowicie poświęca się wypełnieniu swojej misji.

W świetle tego ślubu, żyjemy radami ewangelicznymi starając się wcielać go w życie codzienne.

W ten sposób nasze wspólnoty, przeżywając współcześnie pamięć męki Chrystusa, troszczą się, aby stać się zaczątkiem zbawienia w Kościele i świecie.

Rady ewangeliczne

7. Chrzest zanurza nas w paschalną dynamikę śmierci i

⁸ Por. L., IV, 220-221; *Regula* 1720; *RetC*, 56-57n.; 86-87.

zmarłychwstania Jezusa i jednocześnie konsekruje nas na członków Ludu Bożego.⁹

Tę konsekrację potwierdzamy i pełniej nią żyjemy poprzez profesję zakonną według tych Konstytucji. Każdy z nas przyjmuje to Boże wezwanie, aby być znakiem ustawicznie przypominającym wartości Królestwa Bożego.

8. Napełnieni Duchem Św. i akceptując misję powierzoną nam przez Kościół zgromadziliśmy się, aby tworzyć wspólnotę miłości. Wspólnie postępujemy stromą ścieżką wiary, aby odkrywać tajemnicę Boga.

Wspólnie postępujemy w tej samej nadziei, idąc w kierunku Boga wzywającego nas do siebie. Pragniemy w naszym życiowym pielgrzymowaniu być znakiem nadziei dla wszystkich ludzi.

Przykład Najświętszej Dziewicy, Służebnicy Pańskiej¹⁰ inspiruje nas, aby pokładać ufność w Słowie Bożym i radośnie oczekujemy, że także przez naszą słabość zbawienie Boże objawi się światu.

9. Pozostawiamy wszystko¹¹, aby podążać za Chrystusem w duchu ewangelicznych błogosławieństw. Wśród Ludu Bożego wiernie trwamy w naszym zadaniu ubóstwa, życia wspólnotowego, czystości i posłuszeństwa. Niech praktykowanie rad ewangelicz-

⁹ Por. Rz 6, 3.

¹⁰ Por. Łk 1, 38.

¹¹ Por. Mt 19, 27; Łk 5, 11.

nych stanie się wyrazem, tak osobistym, jak i wspólnotowym przeżycia Misterium Paschalnego. Nie możemy bowiem podejmować się głoszenia innym posłannictwa krzyża, jeżeli najpierw sami nie będziemy nim przepojeni.

Ubóstwo

10. Chrystus objawił nam swoją miłość stawszy się dla nas ubogim.¹²

Odpowiadając Jego miłości staramy się żyć w prawdziwym, ewangelicznym ubóstwie, zabiegając, tak osobiście, jak i wspólnotowo, aby ubóstwo przeniknęło nasze życie w takim stopniu, żeby było obecne zarówno w oderwaniu się od dóbr doczesnych, jak we właściwym ich używaniu.

Jesteśmy świadomi, że ten sposób życia może prowadzić do niepewności i czasami do niedostatku. Ufamy jednak całkowicie Bogu, wspierani Jego łaską. Przyjmujemy każdy dzień tak, jak Ojciec rozporządza¹³, dlatego nie troszczymy się o gromadzenie dóbr na następny dzień.¹⁴

Ten duch ubóstwa, owoc łaski Chrystusa w nas, czyni nas gotowymi do służby wszystkim.

11. Na wzór pierwszej wspólnoty chrześcijańskiej, która

¹² Por. 2 Kor 8, 9.

¹³ Por. Mt 6, 19.

¹⁴ Por. Mt 6, 34.

była jednym sercem i jedną duszą i wszystko miała wspólne¹⁵, naszych dóbr nie uważamy za naszą własność i wszystko wspólnie dzielimy, wybierając jednocześnie życie proste i skromne.

Wyrzekając się dobrowolnego rozporządzania dobrami, oddajemy siebie i nasze uzdolnienia, pracę i doświadczenie na służbę Zgromadzeniu i jego misji. Unikamy, tak osobiście jak i wspólnotowo, tego, co prawdziwie nie jest konieczne dla naszego życia i naszego apostołatu, dzieląc się naszymi dobrami z innymi wspólnotami Zgromadzenia, Kościoła i z ubogimi.

Dobrowolnie poddajemy się wspólnemu prawu pracy. Każdy z nas, według swoich zdolności, wnosi swój wkład w nasze życie codzienne.¹⁶

12. To, co zakonnicy nabywają własnymi zdolnościami lub ze względu na ich przynależność do Zgromadzenia, a także ofiary od dobroczyńców z jakiegokolwiek tytułu, wynagrodzenia, renty otrzymane lub przyznane po profesji, nabywają dla Zgromadzenia. Natomiast dobra pozostawione zakonnikom w spadku po rodzicach lub krewnych pozostają ich własnością.
13. W świecie, w którym niesprawiedliwy podział dóbr jest jedną z bardziej znaczących przyczyn podziałów, nienawiści i cierpień, pragniemy żyć

¹⁵ Por. Dz 4, 32.

¹⁶ Por. 2 Tes 3, 10-12.

naszym ubóstwem jako znakiem prawdziwej wartości i sprawiedliwego zagospodarowania dóbr tego świata. O ile to możliwe, korzystając z naszych dóbr, pragniemy dzielić nasze życie z innymi wspierając cierpiących i szerząc sprawiedliwość i pokój między ludźmi.¹⁷

Zgromadzenie, prowincje, wspólnoty lokalne i każdy zakonnik osobiście muszą poszukiwać tego, co mogą uczynić, aby wyjść naprzeciw tym wymaganiom, gdyż w ten sposób okazujemy naszą solidarność z ubogimi.

14. W duchu tego ubóstwa wyrzekamy się poprzez ślub dobrowolnego rozporządzania naszymi osobistymi dobrami.

Aby zadośćuczynić wymogom prawdziwego i wyraźnego ubóstwa, przyrzekamy na mocy ślubu być zależnymi od kompetentnych przełożonych w używaniu i dysponowaniu dobrami doczesnymi.

Uczestnicząc owocnie w losie Chrystusa, który wszystko wraz ze swoim życiem oddał dla nas,¹⁸ pragniemy wiernie wypełnić hasło naszego Założyciela: "Ubóstwo jest sztandarem, pod którym walczy całe Zgromadzenie".¹⁹

15. Zakonnicy o ślubach wieczystych mogą się wyrzec

¹⁷ Por. 2 Kor 9, 7-9.

¹⁸ Por. Mk 10, 45.

¹⁹ *RetC*, 42-43.

całkowicie własności dóbr osobistych, według norm wydanych przez władzę prowincjalną i za pozwoleniem przełożonego generalnego.

Czystość

16. Człowiek, stworzony aby kochać i być kochanym, w różny sposób realizuje swoje powołanie.
My, idąc w pełnej wolności za przykładem Jezusa, wybieramy życie w celibacie dla Królestwa Niebieskiego²⁰ starając się ukierunkowywać całą miłość ku Bogu, największej miłości, i braciom.
17. Wybór ten jest także wyznaniem wiary. Tworząc wspólnotę z braćmi nie z naszego wyboru, lecz przeznaczonych nam przez Chrystusa, pragniemy objawiać głęboki sens ludzkiej miłości i jej ostateczny cel "aby Bóg był wszystkim we wszystkich".²¹
W ten sposób, wbrew powszechnej opinii, świadczymy, że jest możliwe urzeczywistnić na tym świecie to, o co Chrystus się modlił "aby wszyscy byli jedno".²²
18. Celibat, dar Boga dla swego Kościoła,²³ pozwala nam uczestniczyć wraz z Kościołem w obejmującej

²⁰ Por. Mt 19, 12.

²¹ 1 Kor 15, 28.

²² J 17, 21.

²³ Por. 1 Kor 7, 7.

wszystkich miłości Chrystusa, "który przyszedł, aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu".²⁴

Im więcej kochamy innych w Chrystusie, tym bardziej jesteśmy wrażliwi na ich radości, bóle i troski.

W ten sposób nasze życie jest poświęcone służbie Ewangelii i ludziom.

19. Ewangeliczny celibat nie zaprzecza wartościom ludzkich uczuć, lecz przetwarza je i uszlachetnia w uczucia pełne i delikatne.²⁵

Świadomi, że tego rodzaju wyrzeczenie jest wymagane "dla Królestwa Niebieskiego"²⁶ zobowiązujemy się przez ślub do całkowitej wstrzemięźliwości w celibacie. Abyśmy pozostali wierni temu zobowiązaniu, potrzebujemy dojrzałości ducha, opanowania, równowagi życiowej i jednocześnie umocnienia łaską Bożą i wewnętrznej łączności z życiem Chrystusa. Błogosławiona Dziewica Maryja, matka Jezusa i ludzi, jest dla nas przykładem i pomocą. Ponadto klimat szczerzej przyjaźni pielęgnowany w naszych wspólnotach przyczynia się zawsze do wspierania naszego życia uczuciowego wzmacniając i udoskonalając naszą osobowość.

²⁴ Mt 20, 28.

²⁵ SCa, 56.

²⁶ Por. Łk 18, 29.

Posłuszeństwo

20. Boży plan miłości realizowany jest w świecie²⁷ i w każdym człowieku.²⁸ Ten plan Ojca zrealizował dobrowolnie Chrystus, który przyjmując postać sługi i stając się bratem każdego człowieka “stał się posłusznym aż do śmierci”.²⁹

Jako uczniowie Chrystusa realizujemy ów plan zbawienia, gotowi wsłuchiwać się w głos Ojca i pełniąc Jego wolę. Pokornie i uważnie poszukując, dzień po dniu zgłębiamy Jego plan, konfrontujemy nasze życie z Jego słowem, rozpoznajemy w życiu znaki czasu, żyjąc według tych Konstytucji pod kompetentną władzą i wypełniając nasze posłannictwo.

21. W ewangelicznym posłuszeństwie dostrzegamy fundament życia chrześcijańskiego i posługi apostołskiej.

W duchu wiary przyjmujemy pośrednictwo przede wszystkim przełożonych i wspólnoty dla poznania woli Bożej będąc wśród ludzi świadkami dynamicznej obecności Chrystusa i Jego wiecznej miłości względem Ojca.

Ilekcję angażujemy się z Chrystusem w plan odkupienia, nasze posłannictwo staje się misyjne.

²⁷ Por. J 3, 16.

²⁸ Por. Rz 5, 8.

²⁹ Flp 2, 8.

Żyjąc i pracując razem owocnie i odpowiedzialnie dajemy świadectwo naszej solidarności przyjmując i wypełniając wspólną misję.

Przyjmujemy tę wspólnotową odpowiedzialność jako dobrowolnie zaakceptowany obowiązek pracowania "dla budowania Ciała Chrystusowego".³⁰

22. Uznajemy, że drogą do pełnej wolności i doskonałości jest dla każdego człowieka wspólnotowa odpowiedzialność i wzajemna zależność.

Ewangelia pobudza nas do oceny ludzkiej sytuacji w nowym świetle, mianowicie w posłuszeństwie woli Ojca³¹ i w braterskiej miłości.³²

Żyjąc w duchu współpracy i pokojowej harmonii³³ usilnie staramy się, aby pokonać w nas samych i w świecie każdą formę nieuporządkowanej miłości oraz każde nadużycie władzy. W ten sposób odkrywamy wyzwalającą moc krzyża.

23. Przełożony jest bratem wszystkich. Zakonnicy rozmawiają z nim w duchu otwartości i szczerości, przyjmując w duchu wiary to, że jemu został powierzony specjalny obowiązek odpowiedzialności. Ze względu na jego obowiązek przewodnictwa w ustawicznym budowaniu wspólnoty, przełożony prowadzi z innymi otwarty dialog odznaczający się

³⁰ Por. Ef 4, 12.

³¹ Por. Mt 7, 21; 6, 10.

³² Por. J 13, 34; 15, 12. 17.

³³ Por. Flp 2, 2-4.

miłością i szacunkiem, gdyż wszyscy poszukują poznania i wypełnienia woli Ojca.

Do przełożonego należy podjęcie ostatecznej decyzji, zgodnie z naszymi Konstytucjami, zawsze dla dobra całej wspólnoty i każdego zakonnika.

Spełniając swój urząd, z którym złączony jest autorytet, ożywia i kieruje życiem wspólnoty w duchu zaufania i współpracy.

24. Zobowiązani do życia według Ewangelii i naszych Konstytucji, poprzez ślub posłuszeństwa zobowiązujemy się wykonywać polecenia kompetentnych przełożonych, gdy je wydają według tych Konstytucji. Na mocy ślubu posłuszeństwa jesteśmy zobowiązani do okazywania tegoż także Ojcu Świętemu jako najwyższemu przełożonemu Zgromadzenia.

ŻYCIE WSPÓLNOTOWE

25. Nasze powołanie pasjonistowskie jest wezwaniem do osiągnięcia pełni miłości chrześcijańskiej we wspólnocie żyjącej życiem zgodnym z Ewangelią. Przez miłość, która jednoczy nasze umysły i serca, świadczymy o wierności Chrystusowi, który powiedział: "Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeżeli będziecie się wzajemnie miłowali".³⁴ Św. Paweł od Krzyża na łożu śmierci zachęcał swoich synów, aby te słowa Zbawiciela zapamiętali ponad wszystkie inne.³⁵
26. Wspólnota chrześcijańska została powołana do istnienia w miłości Chrystusa, który wisząc na Krzyżu, zgromadził wszystkich w jeden lud "burząc rozdzielający mur".³⁶ Zjednoczeni w Chrystusie szanujemy godność i równość wszystkich przyjmując każdego człowieka z niepowtarzalnością jego osoby. Przedkładając innych ponad siebie³⁷ pomagamy

³⁴ J 13, 35.

³⁵ *Proc.*, III, 491.

³⁶ Por. Ef 2, 14-16.

³⁷ Por. Flp 2, 3.

braciom w doskonaleniu ich własnej osobowości i rozwijaniu ich uzdolnień. Świadomi, że Duch Św. objawia się w każdym z nas, cieszymy się, że tenże Duch rozdziela swe dary tak, jak chce, czyniąc wszystko we wszystkich.³⁸

27. Życie wspólnotowe wzmacnia się przez wytrwały dialog braterski członków wspólnoty.

Należy więc okresowo gromadzić się, aby rozmawiać o problemach wspólnego życia. Przez wzajemną wymianę myśli osiągamy jaśniejsze poznanie woli Bożej, która objawia się wśród nas.

Poprzez dialog w świetle Ewangelii, naszych Konstytucji i znaków czasu musimy weryfikować nasze codzienne życie i życie wspólnoty, abyśmy nawzajem sobie pomagali, napominali i przebaczali. W tymże dialogu odkrywamy inne formy i sposoby naszego życia, które lepiej pomogą osiągnąć cel życia zakonnego. Każdy z nas powinien uważać za swój obowiązek uczestnictwo w dialogu akceptując decyzje z niego wynikające i potwierdzone przez przełożonych.

28. W naszych codziennych relacjach powinniśmy rozmawiać jak bracia w Chrystusie i być uprzejmymi względem innych.³⁹

Wzajemny szacunek stanie się dla nas zachętą do

³⁸ Por. 1 Kor 12, 6.

³⁹ Por. Mt 23, 8.

szukania towarzystwa i rozwinię szczerą i trwałą przyjaźń.

Szacunek dla współbraci prowadzi nas do zachowania Konstytucji, do przestrzegania uprzejmości w postępowaniu i rozmowach, do zachowania milczenia w stosownych momentach i miejscach, poszukiwania sposobów odpoczynku, które są pomocą w życiu zakonnym.

W ten sposób życie wspólnotowe odznaczać się będzie radością i pokojem.

29. Wspólna troska czyni nas gotowymi do służby naszym chorym braciom,⁴⁰ którzy w ściślejszym sensie uczestniczą w męce Jezusa Chrystusa. Okazujemy im naszą miłość przez zrozumienie, troskę i wszelką możliwą pomoc.
30. Tą samą troską otaczamy naszych starszych współbraci.⁴¹ Wspólnota będzie się starać, aby uczynić ich życie w tym okresie przyjemnym i owocnym. Należy to czynić zaradzając ich szczególnym potrzebom, powierzając im lżejsze obowiązki dostosowane do ich sił. Ich wieloletnie doświadczenie życia wspólnotowego jest bodźcem dla współbraci, szczególnie tych młodszych.⁴²

⁴⁰ Por. Mt 25, 36.

⁴¹ Por. Kpl 19, 32.

⁴² Por. Syr 25, 6.

31. Będziemy pamiętać z wdzięcznością o naszych braciach, którzy odeszli do Ojca. Z miłością i wiernością modlimy się w ich intencji według norm ustalonych przez władzę generalną lub prowincjalną.
32. Każda wspólnota miejscowa będzie pracować dla wzmocnienia więzów, które ją łączą ze Zgromadzeniem.
- Słuszne różnice w formach życia pochodzące z różnorodności zadań i kultur są ubogaceniem Zgromadzenia, o ile podstawowy charakter powołania Pasjonistów pozostaje nienaruszony. Pełniejszą tego rodzaju jedność wspólnota lokalna będzie promowała w częstych kontaktach z całą prowincją i braćmi poza nią przebywającymi. Poprzez to doświadczenie jedności nabędziemy żywszej świadomości obowiązków i problemów, tak prowincji, jak i Zgromadzenia.
- Gotowi zatem będziemy, zachowując normy generalne i prowincjalne, pomagać personalnie i materialnie oraz przez inne formy asystencji tym częściom Zgromadzenia, które tej pomocy wymagają.
33. Chrystus umiłował nas wszystkich, modlił się⁴³ i ofiarował siebie za wszystkich.⁴⁴ Ta jego powszechna miłość powinna przenikać nasze wspólnoty będące w ścisłych związkach z większymi wspólnotami Kościoła, który istnieje w tym świecie, w nim żyje i

⁴³ Por. J 17, 9-19.

⁴⁴ Por. Mk 10, 45.

działa.⁴⁵ Nasze wspólnoty w różny sposób dzielają życie, cele i problemy Kościołów lokalnych.

34. Każda wspólnota jest częścią Kościoła lokalnego, do którego jest włączona. Konieczne jest, abyśmy byli świadomi jej problemów i rzeczywiście współpracowali z ordynariuszem miejsca i innymi pracującymi na rzecz ludu Bożego.

Pobudzona apostołską gorliwością, wspólnota chętnie przyjmuje tych, którzy pragną przez jakiś czas doświadczyć jej życia.

Dlatego nasze domy będą dostępne w tym celu, zachowując jednak zawsze wewnętrzny porządek, według rozporządzeń władzy prowincjalnej.

W domach zakonnych wyżsi przełożeni określą zakres klauzury, która zawsze obejmuje cele zakonników i przyległe korytarze.

35. Ponieważ stanowimy część społeczeństwa, nie możemy wyobcowywać się z otaczającego nas środowiska. Dlatego każda wspólnota musi dokładnie rozważyć, czy współżyje ze społeczeństwem po chrześcijańsku czy też nie.

Rozkład dnia tak będzie dostosowany do potrzeb lokalnych, aby zakonnicy mogli być łatwo dostępni dla ludzi.

Aby wspólnota Pasjonistów mogła być zaczynem i

⁴⁵ GS, 40, 1.

solą ludzkości, jak chciał tego Zbawiciel,⁴⁶ musimy pozostać wierni naszej tożsamości.

36. Rodzice zakonników są szczególnymi dobroczyńcami Zgromadzenia. Przeto muszą być szanowani, traktowani z poważaniem, według norm Zgromadzenia, odwiedzani tak, jak pozwalają na to okoliczności. To samo odnosi się w słusznej mierze do pozostałych krewnych, przyjaciół i dobroczyńców.

⁴⁶ Por. Mt 5, 13; Łk 13, 21.

WSPÓLNOTA NA MODLITWIE

Zasady ogólne

37. Św. Paweł od Krzyża, mąż wielkiej modlitwy, kładł nacisk na jej wagę tak w słowach jak i przez przykład. Pragnął, aby jego naśladowcy modlili się nieustannie, a nasze wspólnoty były miejscami odpowiednimi do intymniejszego doświadczania Boga i stawały się prawdziwymi szkołami modlitwy.⁴⁷ Nauczył nas żyć wewnętrznym i zewnętrznym milczeniem, które zapewnia wewnętrzny spokój i pokój duszy tak potrzebne dla ducha modlitwy, uwalnia od trosk i uspokaja w nas sprzeczne głosy codziennych wymogów.⁴⁸
38. Nasza wspólnota, żyjąc w modlitwie przed Bogiem i wśród ludzi, uczestniczy w modlitewnej postawie Kościoła. Poruszeni Duchem Bożym, akceptując przybranie za synów, wołamy "Abba, Ojczy",⁴⁹ Wraz z Chrystusem wysławiamy wspaniałe dzieła Boże, kontemplujemy objawioną w Jezusie Chrystusie tajemnicę zbawienia,⁵⁰ współpracujemy

⁴⁷ *RetC*, 2-3; 8-9.

⁴⁸ *RetC*, 101-102.

⁴⁹ Rz 8, 15.

⁵⁰ Por. Ef 1, 9-12.

w jej rozprzestrzenianiu, oczekując Jego objawienia na końcu czasów.⁵¹

W ten sposób nasza modlitwa, tajemnica apostołskiej płodności, rozciąga się na Lud Boży⁵² i staje się echem solidarności z braćmi, zwłaszcza ubogimi i opuszczonymi.⁵³

39. Życie modlitwy, tak wspólnotowe jak i osobiste, sprawia, że żyjemy we wspólnocie z Trójcą. W modlitwie odpowiadamy na miłosne zaproszenie Ojca.⁵⁴ Poruszeni Duchem Bożym, jednoczymy się z osobą Chrystusa, szczególnie w Jego Misterium Paschalnym i kontemplujemy je w osobistej medytacji, która prowadzi nas aż do największej miłości. Stajemy się jego uczestnikami poprzez wydarzenia w świecie, w których uczestniczymy naszym życiem i przez naszą pracę, przeżywając je ponownie w sprawowaniu liturgii.

Zatem całe nasze życie przez modlitwę zjednoczone jest z Chrystusem w Jego wędrówce ku Ojcu.

40. Życie modlitwy wymaga, abyśmy weryfikowali sposób naszego życia w świetle Ewangelii. Nieustannie więc jesteśmy pobudzani do stawiania sobie pytania, czy nasza modlitwa wywiera skuteczny

⁵¹ Por. Kol 3, 4.

⁵² PC, 7

⁵³ SCRIS, *Dimensione Contemplativa della Vita Religiosa*, Rzym, 12-8-1980, w: *Informationes SCRIS*, Supplemento, 33-50.

⁵⁴ Rz 8, 26-27..

wpływ na nasze życie osobiste, wspólnotowe, jak też na naszą posługę apostołską.

41. Nasze życie modlitwy odnajduje główny i podstawowy wyraz w liturgii, modlitwie Kościoła.⁵⁵ Przez celebrowanie roku liturgicznego jesteśmy wprowadzeni w przeżywanie pełni tajemnicy chrześcijańskiej i karmimy się chlebem życia ze stołu Słowa Bożego i Ciała Chrystusa.⁵⁶

Eucharystia

42. W sprawowaniu Eucharystii Ojciec gromadzi nas wokół swego Syna. Posyłając swego Ducha do naszych serc, Chrystus jednoczy naszą ofiarę osobistą i całej ludzkości z Jego zbawczą Ofiarą. Gromadzimy się wokół stołu Pańskiego, aby słuchać Słowa Bożego i dać na nie naszą odpowiedź. Uobecniając Ofiarę Chrystusa, stając się uczestnikami Jego Ciała i Krwi, głosimy Jego śmierć, wyznajemy zmartwychwstanie, otrzymujemy przebaczenie grzechów, pokrzepiamy się i otrzymujemy zadatek uczestnictwa w Jego chwale. Wspólnie ze wszystkimi pokładającymi ufność w Panu chwalimy i składamy dziękczynienie za cudowne Jego dzieła, ofiarujemy Mu nasze życie

⁵⁵ SC, 5-11

⁵⁶ DV, 21.

wspólnotowe i naszą pracę i modlimy się w naszych potrzebach i w potrzebach wszystkich ludzi.

W ten sposób Eucharystia jest największym wyrazem naszego kultu.⁵⁷

43. Eucharystia jest centrum naszych wspólnot. Na ile jest to możliwe, sprawujemy ją codziennie razem jako podstawowy akt wspólnotowy. Wspólne uczestnictwo w tym jednym Ciele Chrystusa karmi, wyraża i osądza naszą jedność i naszą wspólnotę życia w tym samym Duchu.

Radosne sprawowanie Eucharystii, o ile jest zdolne przemieniać życie każdego zakonnika i każdej wspólnoty, staje się pełną odpowiedzią na głoszenie śmierci Chrystusa, w oczekiwaniu Jego przyjścia.

44. Przygotowujemy się do sprawowania tej tajemnicy przez nabożne skupienie duszy i czystość serca. Głęboko przekonani o skarbie eucharystycznej obecności Chrystusa, w ciągu dnia odwzajemniamy się żywą wdzięcznością i adoracją.

Liturgia Godzin

45. Poprzez różne formy wspólnej modlitwy, a zwłaszcza Liturgię Godzin, kontynuujemy w ciągu całego dnia

⁵⁷ SC, 2.

chwałę i dziękczynienie liturgii Eucharystycznej.⁵⁸ Są one bowiem wyrazem kultu, który nasza wspólnota, wraz z modlącym się Kościołem, ofiarowuje Ojcu wraz z Chrystusem, Najwyższym i Wiecznym Kapłanem.

Przez natchnione teksty Liturgii Godzin zwracamy się do Ojca, wsłuchujemy się w głos Ojca przemawiającego do synów i karmiącego nasze życie wewnętrzne.⁵⁹

46. Liturgię Godzin sprawujemy wspólnotowo. Wszyscy troszczymy się, aby jej sprawowanie stało się godnym i owocnym doświadczeniem modlitwy wspólnotowej. Jednoczy nas ona bardziej intymnie i tworzy więź jedności braterskiej w Chrystusie. Kapituła prowincjalna zatroszczy się, aby poszczególne wspólnoty, na ile to możliwe, sprawowały wspólnotowo całą Liturgię Godzin. Ustanowi jednak, że zawsze przynajmniej Jutrznia i Nieszpory będą sprawowane wspólnotowo.

Pismo Święte i czytanie duchowe

47. Nasze obcowanie ze Słowem Bożym nie ogranicza się tylko do celebracji liturgicznych. Jest ono pogłębiane poprzez lekturę duchową, która skupia

⁵⁸ SC, 84.

⁵⁹ DV, 21.

pobożną uwagę zakonnika i wspólnoty na Piśmie Świętym.

Tego rodzaju praktyka przyczynia się do wzrostu naszego poznania Jezusa Chrystusa, oświeca sens życia i zasila źródła naszej osobistej modlitwy.⁶⁰

48. Słowo Boże objawia się także w pismach Świętych Ojców, Magisterium Kościoła, przykładach świętych, naszym Świętym Ojcu Pawle i w innych pismach duchowych.

Modlitwa myślna

49. Naśladowanie Chrystusa Ukrzyżowanego jest drogą odkrywania prawdziwego Boga w osobistej modlitwie.

W medytacji odpowiadamy osobiście na zachętę, aby naszymi uczynić myśli Chrystusa.⁶¹ Dzięki niej jesteśmy zakorzenieni i utwierdzeni w miłości, jaką Bóg nas miłuje w Chrystusie.⁶²

Osobista medytacja jest koniecznym uzupełnieniem naszej modlitwy wspólnotowej. W szczególny sposób pobudza ducha modlitwy w naszym życiu codziennym i codziennej pracy.

⁶⁰ DV, 25.

⁶¹ Por. Flp 2, 5.

⁶² Por. Ef 3, 17-19.

50. Wierni naszej konsekracji męce Pańskiej, uświadomieni nauką i przykładem naszego Świętego Ojca, który w wytrwałej medytacji odnalazł najskuteczniejszy środek do przemiany i uświęcenia wszystkich,⁶³ kontemplujemy często Jezusa Ukrzyżowanego, przez co bardziej upodobnimy się do Niego w Jego śmierci i zmartwychwstaniu i przygotowujemy się, by głosić wszystkim to, czego sami doświadczyliśmy.⁶⁴
51. Świadomi wartości modlitwy osobistej, doskonalimy jej ducha w naszych wspólnotach, poświęcając jej dłuższe przedziały czasu dnia codziennego. Wszyscy zaś zakonnicy mają obowiązek poświęcenia przynajmniej jednej godziny dziennie na medytację. Biorąc pod uwagę warunki kulturowe, psychiczne wymogi różnych części świata, grupy wiekowe, rozwijamy różnorodne formy modlitwy myślniej, które skuteczniej przyczynią się do autentycznej jedności z Bogiem w naszych wspólnotach.
52. Są momenty, w których jesteśmy powstrzymywani przez pracę lub brak nam chęci do modlitwy. Wtedy sama wierność i obecność nasza świadczą o stałym pragnieniu pozostania w Bożej miłości.⁶⁵

⁶³ *RetC*, 4; 86-87; *L.*, IV, 140; II, 272-274; V, 57-59. *Notizia* 1747, n. 1-2; 1768, n. 1-2.

⁶⁴ *L.*, II, 224; II, 469; III, 827.

⁶⁵ *Regolamento commune* 1775, n. 22.

Każdy z nas jest odpowiedzialny za to, by pozostawać wiernym modlitwie i jej nie zaniedbywać.⁶⁶ Musimy pomagać sobie wzajemnie, rozmawiając o tego rodzaju potrzebie i dodając sobie odwagi w wypełnianiu obowiązku modlitwy osobistej.

53. Błogosławiona Dziewica Maryja, Matka Pana, w specjalny sposób obecna jest w naszym życiu modlitwy. Tak jak Ona, zachowujemy w naszych sercach Słowo Boże.⁶⁷

Czczymy Maryję jako naszą matkę. Naśladujemy z ufnością jej pełną wytrwałość modlitwę. Kochając Ją, uczestniczymy wraz z Nią w tajemnicy krzyża, szczególnie rozważając tajemnice Różańca. Modląc się, prosimy Ją, aby za Jej wstawiennictwem osiągnąć dary łaski potrzebne nam w sytuacji synów w drodze do Ojca.⁶⁸

Samotność

54. Także dzisiaj samotność posiada wartość w naszym życiu Pasjonistów. Chrystus sam często jej szukał⁶⁹ i zalecił ją swoim uczniom.⁷⁰

⁶⁶ Por. Łk 18, 1; Ef 6, 18; 1 Tes 5, 17.

⁶⁷ Por. Łk 2, 19. 51.

⁶⁸ *LG*, 63; *MC*, 16-18; *L.*, I, 349-350.

⁶⁹ Por. Mt 14, 23; Mk 6, 46.

⁷⁰ Por. Mk 6, 31-32; Łk 9, 10.

Jako ludzie modlitwy i jej nauczyciele staramy się zapewnić sobie warunki samotności.⁷¹ W ten sposób podchodzimy krytycznie do kryteriów i założeń przyjmowanych przez świat i wchodzimy w relację z Ojcem, aby poznać Jego wolę zbawienia świata. Dlatego wiernie zachowujemy doroczne okresy rekolekcyjnego oddalenia.

55. Korzystanie z nowoczesnych środków masowego przekazu w naszych wspólnotach winno być określone według wymogów ducha wyciszenia zakonników, godności własnej konsekracji, uszanowania charakteru zakonnego naszych domów i jednocześnie według prawdziwej i słusznej konieczności poznania problemów świata, odpoczynku i użyteczności dla naszej posługi apostołskiej.

Pokuta

56. Kontemplacja tajemnicy męki Chrystusa przynagla nas do tej nieustannej przemiany i pokuty, o których mówi Chrystus “Jeśli ktoś chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, weźmie swój codzienny krzyż i Mnie naśladuje”.⁷²
57. Nasze upodobnienie do Chrystusa Ukrzyżowanego

⁷¹ *RetC*, 6-9; *Notizia* 1747, n. 6; 1768, n. 4.

⁷² Łk 9, 23..

wyrażamy przez staranną gorliwość, będąc gotowymi poświęcać się i wyniszczać w dziełach apostoelskich, także przez akceptację obowiązków zgodnych z życiem zakonnym, cierpliwość w znoszeniu ułomności ludzkich, tak naszych jak i innych, jak również przez szczery udział w losie ubogich.⁷³

58. Należyta odpowiedź chrześcijańskiego nawrócenia wymaga jednak zewnętrznego wyrazu. W tym celu nasze wspólnoty, zgodnie z duchem pokutnym Założyciela⁷⁴ niech wykonują zewnętrzne akty pokuty jako część integralną ich życia.

Aby te akty były autentyczne, muszą być odpowiednie dla danej kultury, mentalności i miejsc, a także być wynikiem konkretnych okoliczności codziennego życia.

59. Nasi zakonnicy zachowują post i wstrzemięźliwość w piątek i przynajmniej w dwa inne dni tygodnia. Zamiast wstrzemięźliwości kapituła prowincjalna może ustalić inne formy pokuty. Sposoby i inne czasy i formy pokuty będą ustalone przez tę samą kapitułę prowincjalną uwzględniając zawsze charakter roku liturgicznego, zwłaszcza okresów pokuty. W poszczególnych przypadkach przełożony miejscowy może od tych norm dyspensować.

⁷³ ET, 17-18.

⁷⁴ Notizia 1747, n. 15.

Sakrament pojednania

60. W chrześcijańskim duchu nieustannego nawracania ku Ewangelii często przystępujemy do sakramentu pojednania. W nim otrzymujemy od Boga przebaczenie grzechów popełnionych przeciw Niemu i jednocześnie jednamy się z Kościołem i wspólnotą, którym, grzesząc, zadaliśmy ranę. Jednocześnie Kościół i wspólnota współpracują w naszym nawróceniu przez miłość, przykład i modlitwę.⁷⁵ Ukazujemy społeczny wymiar grzechu i pojednania poprzez odpowiednie, wspólnotowe sprawowanie pokuty.

Kierownictwo duchowe

61. Regularne kierownictwo duchowe pomaga nam w rozpoznaniu woli Bożej i wprowadza w odpowiedni klimat refleksji nad całością naszego życia. W dialogu z kierownikiem, opartym na wzajemnym zaufaniu i zawierzeniu, jesteśmy w stanie lepiej poznać samych siebie, postępować w spokoju ducha i pogłębić naszą łączność z Bogiem.⁷⁶ Naśladując przykład Świętego Założyciela, przypisujemy wielkie znaczenie kierownictwu duchowemu, które może mieć miejsce także podczas Sakramentu Pojednania.⁷⁷

⁷⁵ LG, 11.

⁷⁶ *Notizia* 1768, n. 9.

⁷⁷ *RetC*, 122-123.

WSPÓLNOTA APOSTOLSKA

62. Kościół narodził się, aby szerzyć Królestwo Boże na całej ziemi i uczynić wszystkich ludzi uczestnikami zbawczego odkupienia i aby przez nich cały świat skierować ku Chrystusowi.⁷⁸

Zakonnicy, w specjalny sposób złączeni z Kościołem i jego tajemnicą, uczestniczą w jego apostołacie w sposób sobie właściwy, przez poświęcenie całego swego życia Chrystusowi i braciom.

Kościół powierzył naszemu Zgromadzeniu istotną część swojej misji apostołskiej, tj. uczynić owocną miłość Chrystusa objawiającą się wyraźnie w Jego męce, aby jej pamięć wiecznie żyła i była sprawowana.⁷⁹

Przykład i nauka naszego Założyciela, stanowiące dziedzictwo, które inspiruje Zgromadzenie, pobudza nas wszystkich do uczestnictwa, z wielkim poświęceniem, w apostołskich przedsięwzięciach odpowiednich dla naszych czasów.

63. Ponieważ życie zakonne ze swej natury jest apostołskie, wszyscy uczestniczymy w apostołacie w sposób najbardziej odpowiadający naszym zdolnościom i okolicznościom.

⁷⁸ AA, 2.

⁷⁹ Bulla *Supremi Apostolatus*, 1, 3, 5.

Najwyższym szacunkiem otaczamy posługę Słowa. Mamy wiernie żyć i przepowiadać "Dobrą Nowinę o zbawieniu".⁸⁰ To "Słowo Prawdy", którym jest Chrystus, jest "Słowem życia".⁸¹ Ono, powierzone Kościołowi, tworzy wspólnotę wszystkich wierzących i gromadzi ich na sprawowaniu sakramentów. Naśladując Chrystusa, który stawszy się człowiekiem w życiu i historii sobie współczesnych "przeszedł dobrze czyniąci i uzdrawiając wszystkich"⁸², będziemy i my, przez ewangeliczne świadectwo i prorocką wartość przepowiadania, a także przez współlucznictwo w ludzkich potrzebach, "wprowadzającymi Słowo w czyn".⁸³

Męka Chrystusa w naszej działalności apostołskiej

64. Na mocy naszej specjalnej misji w Kościele uważamy za swoje słowa św. Pawła: "my głosimy Chrystusa Ukrzyżowanego",⁸⁴ o którym też przepowiadamy, że "zmartwychwstał".⁸⁵

Radość ze zmartwychwstania Chrystusa koniecznie niesie ze sobą przyjęcie tego, że tajemnica krzyża zajmuje szczególne miejsce w Jego życiu.

⁸⁰ Ef 1, 13.

⁸¹ Por. 1 J 1, 1.

⁸² Dz 10, 38.

⁸³ Jk 1, 22.

⁸⁴ 1 Kor 1, 23.

⁸⁵ Mt 28, 6.

Aby stać się uczestnikami życia Chrystusa zmartwychwstałego, trzeba uczestniczyć w Jego męce, umierając dla grzechu i swojej nieuporządkowanej miłości.

Albowiem "Chrystus cierpiał za was i zostawił wam wzór, abyście go naśladowali".⁸⁶

65. Jako Pasjoniści czynimy Misterium Paschalne centrum naszego życia.

Poświęcamy się z miłością naśladowaniu Chrystusa Ukrzyżowanego i w duchu wiary i miłości i jesteśmy gotowi głosić Jego mękę i śmierć, nie tylko jako fakt historyczny, lecz jako rzeczywistość obecną w życiu ludzi "ukrzyżowanych dzisiaj" przez niesprawiedliwość, brak głębokiego sensu ludzkiego życia, głód pokoju, prawdy i życia.

Nasze powołanie przynagla nas, abyśmy zanurzali się w poznanie męki Jezusa i ludzi, która tworzy jedną tajemnicę zbawienia, jaką jest męka Chrystusa Mistycznego tak, abyśmy mogli prowadzić wiernych do rozważania i głębszego doświadczenia tej tajemnicy, do pełni jedności z Bogiem, lepszego poznania siebie i większej wrażliwości na problemy ludzi współczesnych.

66. Nasz Założyciel nawoływał nas, abyśmy byli dla innych niestrudzonymi nauczycielami medytacji męki Pańskiej w sposób łatwy i przystępny.⁸⁷ Wrażliwi na

⁸⁶ 1 P 2, 21.

⁸⁷ *RetC*, 58-59.

współczesną mentalność i doceniając wartość “pobożności ludowej”⁸⁸ powodowani miłością, staramy się w poszukiwanych, nowych i kreatywnych formach, rozwijać w nas samych i w innych kontemplację Ukrzyżowanego. Dlatego też nasz Założyciel z gorliwością zajmował się kierownictwem duchowym poszczególnych osób. Ta owocna posługa wymagana jest od nas przez nam współczesnych.

Wspólnotowy wymiar naszego apostołatu

67. Nasza działalność apostołska jest wyrazem życia wspólnego. Powołani do służby Kościołowi poprzez i we wspólnocie, musimy szczególnie interesować się tymi formami apostołatu, które są wzbogacane przez życie wspólnotowe i jednocześnie mu sprzyjają. Stąd też nasza aktywność apostołska musi być połączona z przynależnością do wspólnoty i uzgodniona z jej przedsięwzięciami i programami apostołskimi. Zapewni to nam braterską pomoc zakonników i przyczyni się do owocnej pracy duszpasterskiej.
68. Chociaż obdarzeni różnymi charyzmatami,⁸⁹ wszyscy odczuwamy konieczność, by za wszelką cenę realizować cel i zadania apostołskie Zgromadzenia. Uznajemy dary otrzymane przez członków wspólnoty tak, że apostołska posługa dla Kościoła i bliźnich

⁸⁸ EN, 48.

⁸⁹ Por. 1 Kor 12, 4-11.

będzie szanowana i popierana przez każdego z nas. Powinno się stworzyć wszystkim zakonnikom odpowiednie warunki, aby mogli wykorzystać swoje zdolności w różnych dziełach apostolskich Zgromadzenia.

69. Świadomi, że jesteśmy częścią społeczności ludzkiej, odczuwamy konieczność i odpowiedzialność za współpracę ze wszystkimi ludźmi dobrej woli w poszukiwaniu tego co prawdziwe, dobre i szlachetne,⁹⁰ pamiętając zawsze o bieżących potrzebach Kościoła i świata, jak i też o naszej szczególnej misji i uzdolnieniach naszych zakonników.

Zakres naszej działalności apostolskiej

70. Zgodnie z tradycją naszego Założyciela poświęcamy się ewangelizacji i reewangelizacji ludów, dając pierwszeństwo pracy wśród ubogich i w miejscach bardziej opuszczonych.⁹¹
Zgromadzenie przyjmuje jako własne te formy posługi Słowa, które oceni jako odpowiednie dla gorliwej i doskonałej działalności ewangelizacyjnej.
Chociaż czynimy to na wiele sposobów według norm ustalonych przez nasze Konstytucje, to jednak głoszenie misji świętych i rekolekcji pozostaje

⁹⁰ Flp 4, 8.

⁹¹ Paweł VI, *List do O. Generala*, 12 października 1976, *Acta C.P.*, XVII (1975-77), 195; Por. *RetC*, 94-95.

szczególnym i centralnym zadaniem naszej działalności.

71. Obecnie częścią naszego apostołatu o dużym znaczeniu jest działalność rozwijana wśród grup zdechrystianizowanych, aby na nowo stały się żywymi członkami wspólnoty chrześcijańskiej.

Apostołat ten wymaga głębokiej świadomości, że Bóg może otworzyć nam podwoje dla "wypowiedzenia tajemnicy - Chystusa".⁹²

72. W duchu wiary i braterskiej miłości, na wzór św. Pawła, który widział imię Jezusa wypisane na czole ubogich,⁹³ odczytujemy znaki czasu.

Prowadzeni przez Magisterium Kościoła i inspirowani przez naszą konsekrację męce Pańskiej, staramy się, aby nasze życie i nasz apostołat były prawdziwymi i wiarygodnymi znakami sprawy sprawiedliwości i godności ludzkiej.

Nasz sposób życia powinien być prorockim potępieniem niesprawiedliwości, którą wokół nas dostrzegamy i ustawicznym świadectwem przeciw społeczności konsumpcyjnej.

Trudna praca, wymagana przy tego rodzaju posłudze, powinna być dla nas przyjęciem krzyża w duchu wierności naszej misji.⁹⁴

⁹² Kol 4, 3.

⁹³ *Proc.*, I, 572.

⁹⁴ *RH*, 7-12.

73. Włączeni w Kościół lokalny, odczuwamy jego potrzeby duszpasterskie. Ofiarujemy naszą posługę współpracując w duszpasterstwie ogólnym i środowiskowym, pozostając otwartymi i gotowymi zaradzać potrzebom i życzeniom wspólnoty diecezjalnej, wyrażając jednak zakonny charakter naszego instytutu i jego szczególnej misji w Kościele.

To włączenie musi jednak uwzględnić, że głoszenie Słowa Krzyża jest naszym charakterystycznym apostołatem i że nasze życie wspólnotowe jest koniecznym elementem naszego życia zakonnego i ważnym świadectwem dla całego Kościoła.

Parafie mogą być przyjęte tylko po właściwym rozpoznaniu na poziomie wspólnoty jak i prowincji oraz za zgodą przełożonego generalnego wraz z jego radą.

74. Jedność chrześcijan jest jedną z głównych trosk Kościoła. "Brak jedności jawnie sprzeciwia się woli Chrystusa, jest zgorszeniem dla świata, a przy tym szkodzi najświętszej sprawie przepowiadania Ewangelii wszelkiemu stworzeniu".⁹⁵

Gdziekolwiek jest to możliwe, angażujemy się, osobiście lub wspólnotowo, w inicjatywy ekumeniczne, posiadając jednak odpowiednie przygotowanie.

75. Pomni na misyjną naturę Kościoła, jako Zgromadze-

⁹⁵ UR, 1

nie, które pragnie pozostać wierne swojej pierwotnej inspiracji, podejmujemy misjonarskie zadanie głoszenia i wprowadzania Królestwa Bożego między ludźmi.

Chociaż “właściwym celem działalności misyjnej jest przepowiadanie Ewangelii i zakładanie Kościoła wśród ludów i grup, gdzie nie zapuścił jeszcze korzeni”⁹⁶, nie możemy zaniedbywać obowiązku dopełniania współpracy społecznej.

Odpowiedzialność za działalność misyjną jest wspólna wszystkim członkom Zgromadzenia, którzy powinni ją uważać za pierwszorzędną i centralną działalność Zgromadzenia. Wszystkie prowincje angażują się w to działanie pod przewodnictwem władzy generalnej, która je zachęca, kieruje i koordynuje.

76. Na każdym odcinku działalności apostolskiej: duszpasterskim, ekumenicznym, misyjnym, poza świadectwem życia, wymagane jest od nas, aby nasza postęga odznaczała się zawodową kompetencją, doświadczeniem i przystosowaniem się do zmieniających się potrzeb czasów i miejsc.

Obowiązkiem każdej prowincji i poszczególnych wspólnot jest ocenianie i dojrzałe rozważenie ich działalności i pól apostołatu tak, aby dokładnie odpowiadały wymogom czasów.

⁹⁶ AG, 6.

FORMACJA DO NASZEGO ŻYCIA

Formacja w ogólności

77. Zgromadzenie, będąc świadome, że pierwszym formatorem jest Bóg, współpracuje z Duchem Świętym, który działa w każdym zakonniku. Ten, kto został powołany do życia zakonnego, musi być wiernym uczniem Jezusa Chrystusa, człowiekiem Ewangelii.

Dlatego nasze Zgromadzenie dokłada starań, aby rozwijać u zakonników dobrowolne i świadome oddanie się na służbę Bogu i Kościołowi w życiu wspólnotowym Pasjonistów i aby nieustannie doskonalili swoją formację otrzymaną w okresie początkowym.

78. Cele dzieła formacji wymagają nieustannego odwoływania się do zasad będących fundamentem życia w pełni ludzkiego i zakonnego, które należy wieść w Zgromadzeniu.

Powinniśmy wzrastać w poznaniu i asymilowaniu natury, charakteru i celów Zgromadzenia,⁹⁷ konfrontując je zawsze, tak w teorii jak i w praktyce, z autentycznymi źródłami biblijnymi, teologicznymi,

⁹⁷ PC, 2b

liturgicznymi i Magisterium, jak również z aktualnymi formami życia modlitwy i apostołatu naszego Zgromadzenia.

79. Wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za żywotność i wzrost Zgromadzenia.

Wierność charyzmatowi Św. Pawła od Krzyża, wyrażona w życiu gorliwie aktywnym, ożywionym wewnętrzną radością, wspieranym braterską współpracą wspólnoty, stanowi najskuteczniejsze zaproszenie dla młodzieży pragnącej uczestniczyć w naszym życiu.⁹⁸

80. Wspólnoty, zwłaszcza żyjące w domach formacyjnych, niech będą prawdziwymi szkołami modlitwy i braterstwa, szeroko otwartymi na ducha Kościoła, żywymi i świadomymi, swojej misji głoszenia Ewangelii w świecie, którego autentyczne walory ludzkie szanują.

Zakonnicy niech ukazują młodym zakonnikom, że szanują ich jako powołanych przez Boga do Zgromadzenia, aby przyczyniali się do jego życia i apostołatu.

Tylko w takim środowisku, z pomocą odpowiednio przygotowanych zakonników,⁹⁹ młodzi są w stanie doświadczyć wartości, jaką jest braterska pomoc we wzroście i wytrwaniu w powołaniu.

⁹⁸ PC, 24.

⁹⁹ PC, 18; OT, 5.

81. Mistrz nowicjatu, dyrektorzy i inni zakonnicy odpowiedzialni za formację młodych nominowani są przez wyższego przełożonego za zgodą jego rady. Niech będą dobrze przygotowani duchowo i psychicznie, obdarzeni zdrową doktryną, odpowiednim doświadczeniem duszpasterskim, obeznani z historią i duchowością Zgromadzenia, zatroskani o wychowanie młodych zgodnie z klimatem pasjonistowskiej rodziny i o zaszczerpiecie każdemu z nich żarliwej miłości powołania. Niech im szczególnie pomagają, aby stopniowo doświadczali swojej przynależności do wspólnoty, jednocześnie przyczyniając się wzajemnie do żywotności i pracy Zgromadzenia.
82. Zadaniem formatorów i wspólnoty będzie rozpoznanie autentyczności powołania kandydatów i towarzyszenie im w ich procesie rozpoznawania w sobie powołania, zważając na ich uzdolnienia ludzkie, moralne i duchowe a także na stan ich zdrowia fizycznego i psychicznego.¹⁰⁰ Prowadzić ich będą ku ludzkiej dojrzałości, stałości ducha, zdolności kierowania sobą, przyjmowania na siebie odpowiedzialności, aby stopniowo odkrywać w zbawczej tajemnicy Chrystusa wymogi pasjonistowskiego powołania. Niech umieją prowadzić ich ku wyższemu poznaniu idei i wydarzeń życia

¹⁰⁰ OT, 6; PC, 18.

społecznego, w którym przyszło im żyć, aby mogli je osądzać w świetle Ewangelii.

83. Kandydat niech rozwija ludzkie i duchowe zdolności, które uczynią go zdolnym do życia zakonnego. W atmosferze dialogu i wzajemnego szacunku powinien być gotowy przyjąć konieczne wskazówki dotyczące jego postępowania, które roztropnie może wydać kompetentny autorytet i owocnie korzystać z kierownictwa formatorów, chętnie i spontanicznie współpracując z Bożą łaską powołania. Na nim samym spoczywa największa odpowiedzialność za formację samego siebie, nabycie ducha współpracy i miłości, który jednoczy go z braćmi, za rozwijanie w sobie umiejętności dostosowania się i współpracy z innymi.
84. Każdy rodzaj apostołatu wymaga wysokiego stopnia kompetencji; nie tylko wiedzy specjalistycznej, lecz także ustawicznego przystosowania się do warunków miejsca wykonywanej pracy. Wszyscy musimy postępować w ciągłym kształceniu się połączonym z odpowiednim doświadczeniem, aby wzrastała nasza wiara, karmiła się nasza modlitwa, tak abyśmy byli gotowi skutecznie wykonywać posługę apostołską.¹⁰¹

¹⁰¹ OT, 22.

85. Zgromadzenie winno posiadać dla swoich członków plan kształcenia i formacji początkowej oraz permanentnej w celu doskonalenia formacji w wymiarze ludzkim, intelektualnym, zakonnym, apostołskim, uwzględniając odpowiednie dokumenty wydane przez Stolicę Świętą i nasze prawo partykularne w tej dziedzinie.¹⁰²

Każda prowincja, vice-prowincja i wikariat regionalny dostosuje te plany do wskazówek krajowej konferencji episkopatu, jak również do konkretnych warunków i zatroszczy się, aby odpowiednie osoby mogły go realizować.

Tego rodzaju przystosowanie musi być przedłożone przełożonemu generalnemu do aprobacji.

86. Uwzględniając nasz charakter i nasz specjalny ślub, plan formacji powinien zawierać specjalne kursy, seminaria obejmujące wszystkie aspekty męki Chrystusa jak również duchowość Zgromadzenia i jego Założyciela.

Formacja przed i w nowicjacie

87. Troszczymy się poważnie o promowanie powołań do życia Pasjonistów.

Kandydaci będą wspomagani w odpowiedzi na powołanie za pośrednictwem seminariów lub w inny

¹⁰² OT, 13-18.

sposób, który wydaje się odpowiedni i skuteczniejszy.¹⁰³
W popieraniu i kierowaniu powołaniami uwzględni się potrzebę konieczności apostolatu tak we własnej ojczyźnie jak i za granicą.¹⁰⁴

88. Kandydaci odbędą postulat, w którym doświadczą życia wspólnotowego. W tym czasie dokładnie rozważą swoje powołanie i przygotowują się odpowiednio do nowicjatu. Poza wzajemnym poznaniem się, będą mogli osiągnąć pełniejszą dojrzałość ludzką i uczuciową i wyrobią sobie jasne pojęcie o celu życia zakonnego.¹⁰⁵
89. Nowicjat stawia sobie za cel pomoc kandydatom w lepszym rozeznaniu sensu powołania Pasjonistów, w doświadczeniu sposobu życia w Zgromadzeniu, w przyswojeniu sobie jego ducha i apostołskiego poświęcenia. W tym samym czasie ukaże Zgromadzeniu możliwość poznania i dokładnego rozważenia dobrej woli i zalet kandydatów.¹⁰⁶
90. Kapituła prowincjalna, zachowując normy prawa powszechnego i partykularnego, ustali:
- a) warunki przyjęcia do nowicjatu;
 - b) kryteria zatwierdzenia programu nowicjatu;
 - c) czas trwania nowicjatu, który nie może być krótszy

¹⁰³ *PO*, 11; *PC*, 24.

¹⁰⁴ *AG*, 23.

¹⁰⁵ *RC*, 4.

¹⁰⁶ *RC*, 4.

od roku i przekraczać dwóch lat.

91. Nowicjat jest wspólny dla kandydatów do kapłaństwa i dla braci. Przełożony prowincjalny po wysłuchaniu swej rady i tych, których w swej roztropności uzna za stosowne wysłuchać, dopuszcza kandydata, tak na kleryka, jak i na brata, na początku nowicjatu, w czasie jego trwania lub po nowicjacie. Winien być o tym zawiadomiony sekretarz generalny.
92. Nowicjat, aby był ważny, musi być odbyty w domu zakonnym ustanowionym przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady. Jednakże przełożeni wyżsi mogą pozwolić, aby wszyscy nowicjusze zostali przeniesieni na pewien okres czasu do innego domu przez nich wyznaczonego.
Dla pełniejszej formacji nowicjuszków mistrz może pozwolić, za zgodą przełożonego wyższego, aby oddali się oni przez pewien czas działalności apostołskiej poza wspólnotą nowicjatu, jednak nie ponad miesiąc. W tym względzie należy zachować normy prawa powszechnego i partykularnego.

Przyjęcie do Zgromadzenia i dopuszczenie do święceń

93. Przełożony prowincjalny, po wysłuchaniu swojej rady, dopuszcza do nowicjatu i dla słusznej przyczyny z niego usuwa. Dopuszcza również do odnowienia ślubów i do posług kościelnych.

Ten sam przełożony prowincjalny, za zgodą swojej rady, dopuszcza do ślubów czasowych i do profesji wieczystej, do diakonatu i prezbiteratu.

Każda prowincja zadecyduje, kogo prowincjał i jego rada powinni się radzić w tych sprawach.

94. Zakonnicy o ślubach wieczystych mogą być wyświęceni na stałych diakonów według norm krajowej konferencji episkopatu. Oprócz tego co ustali kapituła prowincjalna, należy zachować następujące normy naszego Zgromadzenia:
- a) do święceń dopuszcza przełożony prowincjalny za zgodą swojej rady;
 - b) wymagany jest ten sam wiek jak do święceń kapłańskich;
 - c) wymagane jest uprzednie przygotowanie intelektualne i duszpasterskie.
95. Regulaminy Prowincjalne określają dokładny okres trwania ślubów czasowych, który nie może być krótszy od trzech i dłuższy ponad sześć lat. Przełożony wyższy, za zgodą swojej rady, może w poszczególnych wypadkach przedłużyć okres trwania profesji czasowej jednak nie o czas dłuższy niż trzy lata, uwzględniając okres ustalony przez kapitułę prowincjalną.
96. Przełożony prowincjalny lub jego delegat przyjmuje profesję kandydata według własnego rytu Zgromadzenia.

Formuła profesji brzmi:

Ja, N.N., na chwałę Boga, skłoniony silnym postanowieniem, by ściślej konsekrować się Chrystusowi Ukrzyżowanemu i dokładniej iść Jego śladami, wobec zgromadzonych tu braci, w Twoje ręce N.N. (na trzy lata ... na stałe) ślubuję usilniej rozważać mękę Pańską i szerzyć jej pamięć słowem i czynem a jednocześnie ślubuję czystość, ubóstwo i posłuszeństwo według Reguł i Konstytucji Zgromadzenia Męki Jezusa Chrystusa i z całego serca oddaję się tej rodzinie zakonnej, abym, za łaską Ducha Świętego, z pomocą Matki Bożej Bolesnej i za wstawiennictwem Naszego Świętego Ojca Pawła od Krzyża, mógł osiągnąć doskonałą miłość w służbie Bogu i Kościołowi.

Odejście i wydalenie zakonników

97. Zakonnicy wdzięcznym sercem niech dbają gorliwie o dar własnego powołania i usiłują przewycięzać trudności zwłaszcza przez modlitwę i czuwanie oraz z pomocą i radą przełożonych i kierownika duchowego.
98. Przełożeni niech pomagają ze szczególną roztropnością i pasterską troską zakonnikom trapiącym trudnościami i wahaniami. Jeśli zaś słuszne i poważne

racje lub, jeśli chodzi o zakonników o ślubach wieczystych, racje najpoważniejsze, rozważone wobec Boga, sugerują opuszczenie Zgromadzenia lub jeśli muszą zostać wydaleny przez przełożonych, należy zachować wszystko to, co przepisują normy prawa powszechnego i partykularnego.

STRUKTURA ZGROMADZENIA

99. Nasze Zgromadzenie zostało ustanowione w Kościele jako autentyczna i specyficzna forma życia zakonnego.

Tytuł Zgromadzenia brzmi: "Zgromadzenie Męki Jezusa Chrystusa" i wyrażony jest skrótem "C.P.", a jego członkowie nazywani są Pasjonistami. Jest kleryckim instytutem zakonnym na prawie papieskim.

100. My wszyscy, tak duchowni jak i bracia, uczestniczymy w tym samym powołaniu Pasjonistów i dlatego żyjemy we wspólnocie, jako synowie tego samego Ojca. Uważamy się za prawdziwie równych i wspierając się wzajemnie, usilnie się staramy, kierowani i wspierani przez nasze Konstytucje i każdy według swego zadania w Kościele i Zgromadzeniu, rozwijać, poprzez naśladowanie Jezusa Ukrzyżowanego, pamięć Jego męki.

101. Włączenie do Zgromadzenia dokonuje się przez profesję zakonną ślubów.

Każdy zakonnik należy do prowincji lub generalnego wikariatu regionalnego, przez które został przyjęty do Zgromadzenia.

Wszyscy członkowie Zgromadzenia mają te same

prawa i obowiązki, według norm Konstytucji.

Wszyscy członkowie Zgromadzenia mają głos czynny, według norm prawa partykularnego. Głos bierny mają tylko zakonnicy o ślubach wieczystych, chyba, że co innego wynika z natury rzeczy lub z prawa powszechnego lub naszego partykularnego.

102. Własnym ubiorem naszego Zgromadzenia jest czarna tunika, przepasana pasem ozdobiona znakiem męki. Zakonnicy noszą habit na znak swojej konsekracji i jako świadectwo ubóstwa.

Kapituła prowincjalna wyda normy co do jego użycia, uwzględniając dyrektywy wydane przez krajową konferencję biskupów i miejscowe zwyczaje i warunki.

103. Zgromadzenie, według norm prawa powszechnego i partykularnego, składa się z prowincji, vice-prowincji, wikariatów regionalnych i wspólnot miejscowych.

a) Prowincja jest jednostką skupiającą kilka wspólnot miejscowych z jednym przełożonym, który nimi zarządza na mocy własnej władzy zwyczajnej.

b) Vice-prowincja jest jednostką skupiającą kilka wspólnot miejscowych, z jednym przełożonym, który nimi zarządza na mocy zwyczajnej władzy zastępczej, w imieniu przełożonego generalnego.

c) Wikariat regionalny jest związkami kilku zakonników z jednym przełożonym, który nimi zarządza na mocy zwyczajnej władzy zastępczej.

Może być generalny lub prowincjalny, w zależności od tego, czy zależy od przełożonego generalnego czy prowincjalnego.

d) Wspólnota miejscowa składa się przynajmniej z trzech zakonników, którzy pod władzą przełożonego żyją w domu zakonnym, erygowanym według norm prawa powszechnego i partykularnego. Dlatego przebywamy w domu zakonnym i go nie opuszczamy bez pozwolenia przełożonego, także wyższego, jeśli chodzi o dłuższą nieobecność, oraz według norm prawa powszechnego.

104. Erygowanie, zniesienie lub połączenie prowincji zarezerwowane jest kapitule generalnej lub przełożonemu generalnemu za zgodą jego rady.

Modyfikacja prowincji należy do przełożonego generalnego, za zgodą jego rady i po wysłuchaniu opinii zainteresowanych władz prowincjalnych.

Erygowanie, modyfikacja i zniesienie vice-prowincji należą do przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, po wysłuchaniu zdania zainteresowanych.

Erygowanie i zniesienie wikariatu generalnego zarezerwowane jest przełożonemu generalnemu, za zgodą jego rady.

Erygowanie i zniesienie wikariatu prowincjalnego zarezerwowane jest kapitule prowincjalnej lub innej władzy, określonej w Regulaminach Prowincjalnych, po uprzednim zatwierdzeniu przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady.

Erygowanie i zniesienie domu zakonnego dokonuje

się przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, z zachowaniem norm prawa i po wysłuchaniu zainteresowanej władzy prowincjalnej.

Prośba o erygowanie lub zniesienie domu zakonnego, z zachowaniem norm prawa, winna być skierowana do przełożonego generalnego przez przełożonego prowincjalnego, za zgodą jego rady i za zgodą lub radą tych, którzy według Regulaminów Prowincjalnych mają głos w tej sprawie.

105. Jakakolwiek wspólnota miejscowa musi należeć do prowincji lub vice-prowincji lub wikariatu regionalnego. Jeżeli jednak wymaga tego dobro Zgromadzenia, przełożony generalny, za zgodą swojej rady, po wysłuchaniu przełożonego prowincjalnego lub vice-prowincjalnego i jego rady, może poszczególne domy podporządkować swojej bezpośredniej władzy.
106. Każdy dom zakonny cieszy się tymi samymi prawami i obowiązkami, chyba że przełożony generalny lub kapituła prowincjalna lub kongres vice-prowincji zadecydują inaczej.
107. Przełożony generalny, za zgodą swojej rady, ma prawo przyjmowania terytoriów misyjnych i negocjowania ze Stolicą Świętą, ilekroć muszą być podzielone lub opuszczone.
Po wysłuchaniu swojej rady może powierzyć te misje jednej lub kilku prowincjom, uwzględniając ich możliwości dostarczenia, tak obsady personalnej,

jak i koniecznych środków.

Misje, które władza prowincjalna przyjęła od przełożonego generalnego, znajdują się pod bezpośrednim nadzorem prowincji, której zostały powierzone.

ZARZĄD ZGROMADZENIA

Zadania władzy

108. Władza w Kościele udzielana jest jako posługa braterska i wykonywana w imieniu Boga przez wszystkich, którym została udzielona. Dlatego wszyscy, którzy są odpowiedzialni za zarząd w Zgromadzeniu, powinni dostrzegać działanie Ducha, aby kierować wspólnotą tak, by przyczyniać się do należytego wzrostu każdego zakonnika i do dobra wspólnego Zgromadzenia.

109. Władza i jej wykonywanie w sposób kolegialny przysługuje kapitułom generalnym i prowincjalnym, według norm pawa powszechnego, Konstytucji i Regulaminów Generalnych.

Rada generalna, rada prowincjalna, wspólnota miejscowa oraz inne organy władzy nie posiadają władzy wykonywanej kolegialnie, nawet jeśli posiadają głos decydujący, chyba że co innego wynika z prawa powszechnego czy naszego partykularnego lub dotyczy wyborów.

Przełożony generalny, prowincjalny i miejscowy, z zachowaniem norm prawa, działają na mocy władzy własnej po otrzymaniu zgody rady lub kapituły miejscowej lub po jej wysłuchaniu.

W traktowaniu spraw według norm prawa, przełożony

stanowi jeden zespół wraz ze swoją Radą i wraz z nią głosuje.

110. Mianem przełożonych wyższych są nazywani: przełożony generalny, przełożeni prowincjalni, przełożeni vice-prowincjalni, wikariusze regionalni, ich zastępcy na urzędzie i ci, którzy wykonują władzę na sposób prowincjała .

Nikt nie może przyjąć urzędu przełożonego wyższego przed upływem przynajmniej siedmiu lat od profesji wieczystej i, jeśli chodzi o przełożonego generalnego, przed ukończeniem czterdziestego roku życia.

111. Przełożeni wyżsi zobowiązani są do osobistego wyznania wiary, według formuły zaaprobowanej przez Stolicę Apostolską:

a) przełożony generalny wobec kapituły generalnej, przez którą został wybrany;

b) pozostali przełożeni wyżsi wobec tego, przez którego zostali mianowani lub zatwierdzeni lub przez jego delegata.

112. Jeśli chodzi o wybory, winien być uznany za wybranego i ogłoszony przez przewodniczącego zebrania ten, kto otrzymał wymaganą większość głosów według prawa powszechnego i naszego partykularnego, po odliczeniu głosów nieważnych. Jeśli chodzi o inne sprawy, wymagana większość liczona jest także z głosów ważnych.

113. Dynamiczne kierownictwo i wspólnota rzeczywiście żywotna nie mogą być stworzone wyłącznie za pomocą przepisów prawa. Wszyscy zakonnicy powinni współpracować dla osiągnięcia dobrego zarządzania na każdym poziomie. Jeśli wszyscy zaakceptują tego rodzaju odpowiedzialność, władza będzie mogła służyć wspólnocie, w której jest wykonywana, zapewniając osiągnięcie celów naszej misji w Kościele nachwałę i cześć Bożą i dla zbawienia ludzkości.
114. Aby prosić Stolicę Świętą o zmianę jakiegokolwiek przepisu Konstytucji lub dodanie innego, wymagane są dwie trzecie głosów na dwóch po sobie następujących kapitułach generalnych.
Po pierwszym rozpatrzeniu, przełożony generalny poprosi o reskrypt tymczasowy dla wypróbowania zmiany lub dodanego przepisu. Prośba o ostateczną zmianę lub wprowadzenie będzie mogła być wystosowana, jeśli propozycje zostały potwierdzone przez następną kapitułę generalną.
115. Prawo do interpretacji Konstytucji przysługuje kapitule generalnej i, poza czasem jej trwania, przełożonemu generalnemu, za zgodą jego rady, o ile interpretacja nie jest rozszerzająca lub zawężająca, gdyż w tych wypadkach zarezerwowana jest Stolicy Świętej. Jednakże prawo interpretowania Regulaminów Generalnych Zgromadzenia a także prawa partykularnego prowincji lub vice-prowincji należy do wyżej

wymienionej władzy Zgromadzenia.

Przełożeni prowincjalni, za zgodą ich rady, mają prawo interpretowania prawa partykularnego prowincji, za wyjątkiem norm dotyczących bezpośrednio przełożonego prowincjalnego i jego rady. Wszyscy zakonnicy mają prawo odwołania się do przełożonego generalnego i jego rady.

116. W kwestii dyspens.

Przełożony generalny może dyspensować poszczególnych zakonników, a za zgodą swojej rady poszczególne domy, wikariaty i prowincje od jakichkolwiek norm dyscyplinarnych Konstytucji oraz jakiegokolwiek normy Regulaminów Generalnych. Poza tym, za zgodą sojej rady, może dyspensować od zarządzeń i dekretów kongresów i kapituł prowincjalnych.

Pozostali przełożeni wyżsi mogą dyspensować poszczególnych zakonników im podlegających i tych, którzy przebywają na ich terytorium, za zgodą zaś ich rady i w szczególnych okolicznościach - także poszczególne domy, od jakichkolwiek norm dyscyplinarnych naszego prawodawstwa.

Przełożony miejscowy w sprawach dyscyplinarnych, może dyspensować poszczególnych zakonników i w niektórych wypadkach całą wspólnotę.

117. Do głoszenia Słowa Bożego w naszych kościołach czy kaplicach zakonnicy winni posiadać pozwolenie przełożonego wyższego lub miejscowego .

118. Członkowie naszego Zgromadzenia, aby mogli wydawać pisma dotyczące kwestii wiary i moralności, poza pozwoleniem władzy kościelnej, jeśli to jest wymagane, potrzebują także pozwolenia przełożonego generalnego lub prowincjalnego.

We wspólnocie miejscowej

119. Żywotność Zgromadzenia wytryska z jego podstawowej komórki, jaką jest wspólnota miejscowa. W niej Pasjoniści, świadomi swojej godności dzieci Bożych, żyją razem, uznając słuszne wymagania współodpowiedzialności. Czują prawo i obowiązek uczestnictwa w decyzjach wspólnoty. Nie może więc istnieć akceptacja wyłącznie bierna.

Przełożeni niech tak przewodzą braciom, aby ci w spełnianiu obowiązków i podejmowaniu inicjatyw współpracowali w czynnym i odpowiedzialnym posłuszeństwie. Dlatego przełożeni niech chętnie słuchają zakonników, umacniają zjednoczenie ich wysiłków dla dobra Zgromadzenia i Kościoła. Przełożonym jednak pozostawia się władzę decydowania i zarządzania w sprawach, które należy wykonać.¹⁰⁷

120. Zakonnik przeznaczony na przełożonego nie żyje ponad lub poza swoją wspólnotą. Stanowi jedno ze swoimi braćmi. Zdając sobie sprawę, że dobro

¹⁰⁷ PC, 14.

wspólnoty zależy w dużej mierze od przełożonego, dostrzega swoje zadanie jako służbę. W duchu służby braciom wykonuje swoją władzę tak, aby wyrazić miłość, jaką ich Bóg umiłował.¹⁰⁸

Kieruje zakonnikami z szacunkiem dla osoby ludzkiej, tak aby każdy odczuwał należne mu uznanie. Łączy łagodność ze stanowczością i stałością.

Jego służba wobec braci ma charakter pastoralny i jednocześnie koordynujący. Jako pasterz łączy w jedność rodzinę Bożą jako żywą wspólnotę braterską i przez Chrystusa w Duchu Świętym prowadzi ją do Ojca. Jako animator promuje ich działania oraz inicjatywy, które łączą braci w prawdziwą wspólnotę życia, modlitwy i apostołatu.¹⁰⁹

121. Według zasady pomocniczości, wspólnota miejscowa cieszy się wolnością konieczną do jej życia i wypełnienia misji na jej terenie. W braterskiej jedności i dialogu jest złączona z innymi wspólnotami i przyczynia się do rozwoju prowincji, w której pomyślności odnajduje pomoc a jednocześnie natchnienie i siłę. Albowiem wszystkoczym prowincja dysponuje, służy wszystkim i jej cele są wszystkim wspólne.

¹⁰⁸ *PC*, 14.

¹⁰⁹ *MR*, 13.

W prowincji

122. Najwyższym organem władzy i zarządzania prowincji jest kapituła prowincjalna. Według zasady pomocniczości, wiele decyzji powierzonych jest zarządowi prowincjalnemu, aby miał władzę podejmowania problemów własnego terytorium. To zaś wyznacza odpowiednią miarę samodecydowania w zakresie misji właściwej Zgromadzeniu.
123. Kapituła prowincjalna zwoływana jest w celu zbierania życia prowincji, przybliżenia jej bieżących problemów, pokierowania w odpowiedni sposób jej przyszłością, wydania norm i dekrétów oraz dokonania wyborów.
Chociaż nie przyjmuje zadań wykonawczej władzy rządzenia, posiada jednak odpowiedzialność za oceny rzeczy dokonanych w świetle norm i dyrektyw jasno określonych.
124. Przełożony prowincjalny powinien animować i kierować wspólnotami i łączyć je w prawdziwej i braterskiej jedności.
Powinien być uważny na natchnienia Ducha i mieć jasną świadomość różnorodności sytuacji.
Z pomocą swojej rady i ustanowionych organów będzie mógł sprawiedliwie i odpowiedzialnie oceniać styl i wierność życia wspólnot.
125. Przełożony prowincjalny, szczerze zatroskany o

zakonników prowincji, poszukuje wszystkiego, co pozwala skutecznie wykorzystać ich zdolności, tak dla dobra poszczególnego zakonnika, jak i prowincji. Swoje zadanie wypełnia wskazując zamierzenia, jasno przedstawiając wartości, sugerując motywacje inspirowane autentycznym życiem Pasjonistów.

Ponieważ na nim spoczywa odpowiedzialność za właściwy rozwój prowincji, powinien organizować skutecznie sposoby działania, rozwiązywać konflikty, czuwać nad realizacją programów powierzonych przez władzę generalną lub prowincjalną oraz umacniać jedność między prowincją a całym Zgromadzeniem.

Kapituła generalna

126. Najwyższa władza w Zgromadzeniu przysługuje kapitule generalnej, która posiada pełnię władzy rządzenia według przepisów prawa.
127. Kapituła generalna zbiera się, aby wypełnić zadania ustawodawcze i wyborcze, zachęcać Zgromadzenie do wierności tak jego wspólnotowemu celowi, jak i służbie Kościołowi. Dlatego jej podstawowymi zadaniami są:
 - a) Rozpoznawać przejawy działania Ducha w znakach czasu, aby dynamiczna siła uzewnętrzniała się w dziele gorliwej odnowy i słusznego dostosowywania.
 - b) Popierać autentyzm charakteru Zgromadzenia,

aby był widoczny, gdziekolwiek znajdują się nasi zakonnicy.

c) Weryfikować stan Zgromadzenia oraz ukazywać w jasnym świetle wspólne cele odnośnie do naszego życia wspólnotowego i naszej działalności apostołskiej.

d) Rozwijać solidarność i zachowywać jedność, nie wymagać jednak uniformizmu.

e) Oceniać dokonania zarządu generalnego, wykonanie programów poprzedniej kapituły generalnej i synodu generalnego, bez określania jednak sposobów wykonywania władzy administracyjnej, która zależy od przełożonego generalnego i jego współpracowników.

f) Wybrać przełożonego generalnego i jego radę.

128. Kapituła generalna, jako najwyższy organ władzy ustawodawczej wspólnoty międzynarodowej, zwykle wydaje ogólne normy i dyspozycje pozostawiając prowincjom obowiązek ich wykonania, zależnie od wymagań różnych środowisk i kultur.

129. Kapituła generalna będzie się zbierała co sześć lat. Jej członkami z urzędu są: przełożony generalny, który będzie jej przewodniczącym, byli przełożeni generalni, konsultorowie generalni, prokurator generalny, sekretarz generalny, sekretarz generalny ds. misji, ekonom generalny, przełożeni prowincjalni i vice-prowincjalni.

Jeżeli przełożony prowincjalny lub vice-prowincjalny nie może przybyć na kapitułę, przybędzie jego

pierwszy konsultor. Jeśli także ten nie będzie mógł, rada prowincjalna wybierze kogoś innego.

130. W kapitule generalnej będzie uczestniczyć jeden lub kilku delegatów wybranych przez poszczególne prowincje według norm Regulaminów Generalnych. Regulaminy Generalne mogą ustanowić normy dla delegatów z poszczególnych grup, regionów czy organizacji Zgromadzenia. Jeśli delegat nie będzie mógł przybyć na kapitułę, jego miejsce zajmie zastępca.

Przełożony generalny i jego rada

131. Zakonnikiem, który kieruje całym Zgromadzeniem jest przełożony generalny posiadający zwyczajną i własną władzę rządzenia nad wszystkimi prowincjami, vice-prowincjami, wikariatami regionalnymi, domami, zakonnikami i dobrami Zgromadzenia, wykonywaną według norm prawa powszechnego i partykularnego.
Przełożony generalny jest wybierany na sześć lat i ponownie może być bezpośrednio wybrany tylko jeden raz.
132. Wyborcy, wszystko dokładnie rozważywszy w Panu, z największą troską starają się wybrać tego, kogo będą uważali za najbardziej godnego do zarządzania Zgromadzeniem.

133. Do wyboru przełożonego generalnego wymaga się dwóch trzecich głosów. Jeśli jednak w piątym głosowaniu nie został nikt wybrany, w następnych będzie wybrany ten, kto uzyska absolutną większość głosów.
134. Przełożony generalny posiadając jurysdykcję nad całym Zgromadzeniem, ma prawo głosu na każdej kapitule prowincjalnej i miejscowej, kongresie czy zebraniu Zgromadzenia.
Jeżeli w nadzwyczajnych wypadkach bezpośrednio wykonuje on swoją władzę w jakiejś prowincji, potrzebuje on rady lub zgody swojej rad tak samo, jak prosiłby o nie przełożony prowincjalny.
135. Kapituła generalna wybierze przynajmniej czterech konsultorów, zgodnie z normami Regulaminów Generalnych. Stanowią oni radę generalną i będą służyć pomocą przełożonemu generalnemu w rozważaniu spraw Zgromadzenia.
Przełożony generalny informuje swoją radę o stanie Zgromadzenia oraz często wspólnie z nią omawia problemy i rozwój Zgromadzenia.
Przełożony generalny będzie prosił o głos decydujący lub doradczy swoją radę ilekroć jest to wymagane przez prawo powszechne lub partykularne.
136. Do wyboru konsultorów generalnych wystarcza absolutna większość głosów. Jeśli w piątym głosowaniu wybór nie nastąpił, dokonuje się wyboru między

dwoma kandydatami, którzy otrzymali największą ilość głosów w piątym głosowaniu i wybrany zostaje ten, kto otrzymał absolutną większość głosów. Jeżeli w szóstym głosowaniu kandydaci otrzymali równą ilość głosów, wybrany zostaje starszy profesją, a w razie równości - starszy wiekiem.

Pozostaną oni na urzędzie przez sześć lat i ponownie mogą być bezpośrednio wybrani tylko jeden raz.

137. Przełożony generalny i konsultorzy generalni otrzymują urząd przez sam fakt wyboru i jego przyjęcia. Po wyborze oznaczonej liczby konsultorów kapituła, według tych samych norm jak przy wyborze konsultorów, wybierze jednego z nich pierwszym konsultorem. Jeżeli z jakiegokolwiek przyczyny przełożony generalny będzie nieobecny, zastępuje go pierwszy konsultor.

Gdyby kiedykolwiek przełożony generalny wakował na urzędzie jego miejsce zajmuje pierwszy konsultor aż do następnej kapituły generalnej, która powinna rozpocząć się w przeciągu roku.

138. Przełożony generalny, za zgodą swojej rady, desygnuje prokuratora generalnego, sekretarza generalnego, ekonoma generalnego, sekretarza generalnego ds. misji i postulatora generalnego.

Ponadto przełożony generalny, za zgodą swojej rady, zamianuje przełożonych miejscowych w domach jemu bezpośrednio podległych.

139. Jeżeli konsultor generalny ustąpiłby z urzędu, przełożony generalny, konsultorzy generalni i prokurator generalny kolegiąlnie wybiorą nowego na czas do najbliższej kapituły generalnej.
140. Regulaminy Generalne określą konieczne "quorum" dla ważności aktów rady generalnej i ustalą, którzy urzędnicy kurii będą musieli zastąpić, jeżeli okaże się to konieczne, konsultorów generalnych tak, aby zaistniało konieczne "quorum".
141. Przełożony generalny, aby pełnić swoją posługę pasterską w Zgromadzeniu, przynajmniej raz podczas swojej kadencji dokona osobiście wizytacji kanonicznych. Może jednak delegować konsultora generalnego lub kogoś innego, kto przedłoży przełożonemu generalnemu i jego radzie dokładną, pisemną relację z odbytej wizytacji.
142. Głównym zadaniem przełożonego generalnego jest czuwanie nad zachowywaniem powszechnego prawa Kościoła, Konstytucji i norm kapituły generalnej, w duchu wierności inspiracji Zgromadzenia i odpowiedzi na potrzeby władzy Kościoła. Powinien on także promować, po rozpatrzeniu odpowiednich środków, duchowy, doktrynalny i kulturowy wzrost Zgromadzenia. Rozważając ważniejsze problemy naszych czasów, powinien koordynować wysiłki naszej pracy apostołskiej i animować gorliwą odnowę życia wspólnot,

naszych zakonników i ich działalności. W ten sposób czyni ściślejszymi więzy jedności duchowej między prowincjami, zgodnie z naszym wspólnym powołaniem.

143. Przełożony generalny powinien mieć stały kontakt z prowincjami, poznawać ich problemy, trudności, pomyślne lub niepomyślne wyniki, być im pomocą przez braterskie umacnianie, miłość i zrozumienie. Całościowa wizja Zgromadzenia będzie mu pomocą w trosce o prowincje. Powinien dać im jasne dyrektywy co do celów Zgromadzenia i nie unikać używania stanowczości, ilekroć zajdzie jej potrzeba.

Synod generalny

144. Synod generalny jest przede wszystkim organem funkcji doradczej i pomocniczej przy przełożonym generalnym
Poddaje ocenie programację kapituły generalnej i jej realizację. Doradza odpowiednie inicjatywy dla stałej odnowy Zgromadzenia oraz sugeruje środki odpowiednie dla rozwiązywania wspólnymi siłami, poważniejszych problemów. Podtrzymuje świadomość troski różnych części Zgromadzenia względem innych prowincji.
145. Przełożony generalny potrzebuje zgody synodu generalnego w ważniejszych sprawach Zgromadze-

nia, a mianowicie:

- a) na zwołanie nadzwyczajnej kapituły generalnej;
- b) na udzielenie ogólnej dyspensy od norm Regulaminów Generalnych;
- c) na zaaprobowanie erygowania, zniesienia lub połączenia prowincji.

146. Przełożony generalny zwołuje synod co dwa lata, a także, za zgodą swojej rady, kiedy uzna to za konieczne lub domaga się tego większość prowincjałów. Członkowie synodu powinni być konsultowani co do podejmowanych spraw podczas jego spotkań i pozostają wolni w prezentowaniu innych zagadnień do przedyskutowania.
147. Przełożony generalny jest z urzędu przewodniczącym synodu. Pozostalymi członkami są ci, którzy z urzędu uczestniczą w kapitule generalnej. Jeżeli przełożony prowincjalny lub vice-prowincjalny nie mogą uczestniczyć w synodzie, zastąpi ich pierwszy konsultor. Jeżeli i ten nie będzie mógł uczestniczyć, wybrany będzie ktoś inny.

Zarząd prowincjalny

148. Kapituła prowincjalna, najwyższa władza w każdej prowincji, jest ciałem kolegalnym, obdarzonym władzą zgodnie z normami prawa powszechnego i partykularnego.

Ilekcioć cokolwiek w tych Konstytucjach zalecane jest władzy prowincjalnej bez dalszych uściśleń, na pierwszym i z przewyższającym prawem miejscu odnosi się do kapituły prowincjalnej. Poza kapitułą prowincjalną decyzje powinny być podejmowane przez przełożonego prowincjalnego, za zgodą jego rady. Kapituła prowincjalna może ponadto wymagać rady lub zgody innych osób.

149. Zwołanie i przebieg kapituły prowincjalnej rządzi się następującymi normami:

a) Każda prowincja określi jak często ma się odbywać, jednak nie częściej niż co trzy i nie rzadziej niż co sześć lat.

b) Kapituła jest zapowiadana listem wysłanym w odpowiednim czasie przez przełożonego prowincjalnego do wszystkich domów prowincji, po ustaleniu daty obrad z przełożonym generalnym.

c) W kapitule prowincjalnej uczestniczą z urzędu przełożony prowincjalny i konsultorowie prowincjalni. Pozostali uczestnicy z urzędu lub innej racji są określani przez kapitułę prowincjalną. Liczba delegatów nie może być mniejsza od liczby uczestniczących w kapitule z urzędu.

d) Żadna kapituła prowincjalna nie może zmieniać swojego składu podczas obrad.

e) Kapitulę prowincjalną przewodniczy z prawem głosu przełożony generalny lub jego delegat.

f) Normy i dekrety kapituły prowincjalnej wymagają zatwierdzenia przełożonego generalnego, za zgodą jego rady.

150. Każda prowincja określi sposób wyboru delegatów i ich zastępców na kapitułę prowincjalną.
W wyborach delegatów głos czynny posiadają wszyscy członkowie prowincji, głos bierny - zakonnicy po profesji wieczystej.
151. Naczele każdej prowincji stoi przełożony powincjalny wybrany w sposób ustalony przez kapitułę prowincjalną i potwierdzony przez przełożonego generalnego. Posiada on własną, zwyczajną kościelną władzę rządzenia nad wszystkimi domami prowincji, zakonnikami i dobrami.
Kadencja jego urzędu nie będzie krótsza niż trzy i nie dłuższa niż sześć lat. Będzie on mógł być ponownie wybrany według norm ustalonych przez kapitułę prowincjalną. Aby został wybrany trzeci i ostatni raz, wymagane są przynajmniej dwie trzecie głosów w trzech pierwszych głosowaniach, w przeciwnym razie nie może być wybrany.
152. Przełożony prowincjalny co roku przeprowadza wizytację prowincji, osobiście lub przez delegata. Z przeprowadzonej wizytacji prześle pisemne sprawozdanie przełożonemu generalnemu.
153. Konsultorzy wybierani są do pomocy przełożonemu prowincjalnemu, któremu bezpośrednio są podporządkowani. Posiadają głos decydujący lub doradczy według przepisów prawa powszechnego lub partykularnego Zgromadzenia lub prowincji.

154. Kapituła prowincjalna określi:
- a) Liczbę i zadania konsultorów w zarządzaniu prowincją, sposób ich wyboru, precedencję, kadencję na urzędzie.
 - b) Sposób zastąpienia konsultorów, gdy ustąpią z urzędu przed czasem.
 - c) Kto zastępuje przełożonego prowincjalnego, gdy ten nie może sprawować urzędu lub z niego ustąpił.
155. Przełożony generalny lub jego delegat potwierdza na urzędzie przełożonego prowincjalnego i konsultorów.
156. Kapituła prowincjalna określi inne ważniejsze urzędy konieczne do sprawniejszego zarządzania prowincją oraz sposób wyboru osób na te urzędy.
157. Przewodniczący kapituły ma prawo, jeśli uzna to za konieczne z ważnych przyczyn, zarezerwować sobie i swojej radzie jakąś specjalną kwestię lub zamknąć kapitułę i zarezerwować sobie i swojej radzie pozostałe sprawy, zachowując zawsze przepisy zawarte w n.159.
158. W szczególnym wypadku, jeśli wymagają tego poważne racje, przełożony generalny, za zgodą swojej rady wyrażoną przez dwie trzecie głosów, będzie mógł zarezerwować sobie i swojej radzie wybór przełożonego prowincjalnego lub także wszystkie pozostałe wybory lub nominacje w prowincji, zachowując zawsze przepisy zawarte w n.159.

Jeżeli jakiś członek rady byłby nieobecny lub miał przeszkodę w działaniu, prześle swój głos na piśmie.

159. Kapituła prowincjalna określi sposób wyboru delegatów i ich zastępców na kapitułę generalną zwyczajną lub nadzwyczajną.

Vice-prowincje i wikariaty regionalne

160. Na czele vice-prowincji stoi vice-prowincjał, wikariatu regionalnego - wikariusz regionalny. Posiadają oni zwyczajną, zastępczą władzę rządzenia nad osobami, domami i dobrami vice-prowincji lub wikariatu oraz te same prawa i upoważnienia jakimi cieszy się przełożony prowincjalny w zarządzaniu prowincją, za wyjątkiem tych, które zarezerwował sobie przełożony generalny. Mają oni conajmniej dwóch konsultorów.
161. W określonym czasie odbędzie się kongres vice-prowincji, zwołany przez przełożonego vice-prowincjalnego, za zgodą przełożonego generalnego. Prawo głosu z urzędu mają na nim przełożony vice-prowincjalny i jego konsultorowie. Przełożony generalny lub jego delegat przewodniczy kongresowi z prawem głosu oraz potwierdza wybory.
162. W określonym czasie odbędzie się kongres wikariatu regionalnego zwołany przez wikariusza regionalnego

za zgodą przełożonego generalnego lub prowincjalnego, od którego zależy.

Prawo głosu z urzędu mają na nim wikariusz regionalny i jego konsultorzy, przełożony generalny lub prowincjalny, od którego zależy, lub jego delegat.

W wikariatach generalnych przewodniczy kongresowi z prawem głosu i potwierdza wybory przełożony generalny lub jego delegat.

W wikariatach prowincjalnych kongresowi przewodniczy i potwierdza wybory przełożony prowincjalny lub jego delegat z prawem głosu. Jeśli obecny jest przełożony generalny, on przewodniczy kongresowi z prawem głosu jednak nie pozbawia głosu przełożonego prowincjalnego lub jego delegata.

163. Vice-prowincja ustala normy zatwierdzane przez przełożonego generalnego dotyczące:

a) Częstotliwości, składu, zadań kongresu, sposobu wyboru delegatów i ich zastępców.

b) Sposobu wyboru vice-prowincjała i jego konsultorów, kadencji ich urzędu, która nie może być krótsza niż trzy ani dłuższa niż sześć lat oraz możliwości ich powtórnego wyboru.

c) Precedencji pomiędzy konsultorami oraz ewentualnego następstwa po vice-prowincjale.

W wikariatach regionalnych tego rodzaju normy są ustanawiane lub aprobowane przez przełożonego generalnego lub przez władzę prowincjalną, od której zależą.

W wikariacie regionalnym należy także zachować

przepisy obowiązujące w prowincji, od której zależy, chyba że co innego jest wyraźnie postanowione.

164. We wszystkich innych sprawach dotyczących zarządu prowincji lub domów należy zachować przepisy prawa powszechnego i partykularnego.

Wspólnota miejscowa

165. Na czele każdej wspólnoty miejscowej stoi przełożony, który posiada władzę nad osobami i dobrami domu.

Kapituła prowincjalna ustali normy wyboru lub nominacji przełożonego miejscowego i czasu trwania jego kadencji, która nie może być dłuższa niż cztery lata.

Przełożeni miejscowi, jeśli są wybierani, powinni zostać zatwierdzeni przez przełożonego prowincjalnego; jeśli zaś są nominowani przez przełożonego prowincjalnego, nominacja jest poprzedzona odpowiednią konsultacją.

Przełożeni miejscowi powtórnie mogą być wybrani tylko jeden raz w tym samym domu. Od tej normy przełożony generalny może dyspensować tylko dwa razy, dla ważnej przyczyny.

W każdej wspólnotie miejscowej będzie wikariusz i ekonom oddzielony od przełożonego.

166. Przełożony generalny za zgodą swojej rady lub

przełożony prowincjalny za zgodą swojej rady i zawiadamiając przełożonego generalnego, może usunąć przełożonego miejscowego z urzędu dla ważnych powodów i po uważnej ocenie jego postępowania.

167. Kapituła miejscowa spełnia rolę rady przełożonego domu.

Władza prowincjalna ustali normy odnośnie do częstotliwości posiedzeń i składu kapituły miejscowej oraz odnośnie do spraw, dla których wymagany jest jej głos doradczy lub decydujący.

Przełożony prowincjalny, za zgodą swojej rady i z ważnych przyczyn podanych do wiadomości wspólnoty, może zadysponować inaczej, niż to zostało ustalone na kapitule miejscowej.

DOBRA DOCZESNE

168. Praktyka ubóstwa niech będzie szczerą i autentyczną; niech jaśnieje we wspólnocie, prowincji i Zgromadzeniu. Będziemy unikać wszelkiej formy zbytku, zysku i gromadzenia dóbr, zadowalamy się zaś tym, co konieczne do prostego i skromnego stylu życia.
169. Prawo nabywania i posiadania, alienowania i zarządzania dobrami doczesnymi, zgodnie z normami prawa powszechnego i partykularnego mają: Zgromadzenie, prowincje, vice-prowincje, wikariaty regionalne oraz domy posiadające osobowość prawną. Jeżeli według oceny kapituły prowincjalnej dobra nieruchomości i stałe dochody są konieczne dla utrzymania zakonników i rozwoju apostołatu, prowincja może je posiadać, z zachowaniem zawsze wymogów ubóstwa. Tę samą zdolność i w ten sam sposób posiadają vice-prowincje i wikariaty regionalne.
170. Naszym podstawowym źródłem utrzymania jest niestrudzona praca zakonników. Wynagrodzenie za naszą pracę przyjmujemy jako sposób życia naszym ubóstwem. Starać się będziemy, o ile to możliwe, być obojętnymi na wynagrodzenie za nasze posługi wykazując szlachetną postawę w głoszeniu Słowa Krzyża.

171. Z wdzięcznością przyjmujemy ofiary od dobroczyńców, okazując im nasze uznanie, troszcząc się, aby czuli się duchowo zjednoczeni ze Zgromadzeniem oraz zaangażowani w naszą działalność apostołską.
172. Zarządzanie dobrami, które Zgromadzenie posiada, ma na celu zabezpieczenie i zachowanie środków koniecznych dla utrzymania zakonników i rozwoju apostołatu.
Zarządzający powinni być świadomi konsekwencji społecznych podejmowanych przez nich inwestycji. Z rozwagą rozdysponują dochody na wydatki zwykłe, roztropnie przewidując wydatki nadzwyczajne, które przyczyniają się do zdrowego rozwoju Zgromadzenia w sposób nie budzący wątpliwości.
173. Zakonnicy, którym powierzono zarządzanie dobrami, powinni posiadać odpowiednie przygotowanie na ten urząd. Na każdym poziomie (generalnym, prowincjalnym, lokalnym), z zachowaniem przepisów prawa powszechnego i partykularnego, posiadają oni konieczne uprawnienia dla efektywnego sprawowania swojego urzędu.
174. Przełożony prowincjalny, z głosem decydującym swojej rady, lub jego delegat, w granicach określonych przez przełożonego generalnego i jego radę, może nabywać i alienować dobra nieruchomości, pożyczać pieniądze lub dawać pożyczki i obracać kapitałem oraz dokonywać innych koniecznych aktów zarządza-

nia, jako reprezentant Zgromadzenia w zakresie swojej prowincji, z zachowaniem przepisów prawa powszechnego,

175. Także w zarządzaniu dobrami doczesnymi staramy się dać widoczne świadectwo ubóstwa.

Wymaga tego zwłaszcza używanie i troska o wszystkie ekonomiczne dobra i konieczne środki utrzymania, które posiadamy. Marnowanie i niedbałość w używaniu dóbr doczesnych przynoszą nie tylko szkodę ekonomii, lecz także obrażają zakonne ubóstwo.

W każdej prowincji niech będzie pielęgnowany pomiędzy zakonnikami duch współodpowiedzialności za problemy ekonomiczne, tak ich domu, jak i prowincji.

176. Wszystkie domy Zgromadzenia niech będą złączone więzem wzajemnej miłości.

Przełożony generalny lub prowincjalny, za zgodą ich rady, wysłuchując także zainteresowanych stron, o ile roztropność, konieczność i miłość to sugerują, może dysponować dobrami jakiejkolwiek części Zgromadzenia lub, odpowiednio, prowincji w celu pomocy innej części potrzebującej.

177. Wszystkie domy są zobowiązane pomagać administracji prowincjalnej, według norm ustalonych przez kompetentną władzę.

Wszystkie prowincje są zobowiązane wspierać ekonomicznie administrację generalną.

178. Takie są Konstytucje Zgromadzenia Męki Jezusa Chrystusa. Interpretują one Regułę św. Pawła od Krzyża i zostały opracowane zgodnie z duchem Soboru Watykańskiego II.

One też, zaaprobowane przez władzę Kościoła, są normą i pewnym drogowskazem dla naszego życia konsekrowanego w Zgromadzeniu Pasjonistów.

W nich ostatecznie zbieramy to, co nasz Święty Założyciel zalecił na łożu śmierci: przede wszystkim miłość braterską, ducha modlitwy, samotności i ubóstwa oraz miłość synowską do św. Matki Kościoła, aby Zgromadzenie jaśniało jak słońce przed obliczem Boga i ludzi.¹¹⁰

Męka Jezusa Chrystusa
niech zawsze będzie w sercach naszych. Amen.

¹¹⁰ *Proc.*, III, 491-493.